

DOSSIER No.: OD.1907 NAAM: Nederlandse Organisatie van ^{van} ~~Werkers.~~

Uit			In	Uit			In	Uit			In
Datum	Aan	Paraaf	Datum	Datum	Aan	Paraaf	Datum	Datum	Aan	Paraaf	Datum
20/9/51	PJB	-	24/9								
15 DEC. 1977	ACA/P	-									

MINUTENBLAD

DOSSIER No. OD 1907

NAAM: NEDERLANDSE ORGANISATIE VAN WERKERS

1. Aangelegd op verzoek van EV.

ACD 4b. *M*24-7-51.

2 Voor zover van de geagendeerde stukken (in dit OD geborgen) het schutblad aanwezig was dit bijgevoegd.

juni '70.

rd

Speciale instructies aan A C D, (Slechts bij definitieve opberging in te vullen).

ONAFGEDAAN li erge

00
"Nieuw Org. v. Werkers"

verzoekte tevens in afschrift
hem te wijzen op aan gezet
geacc. van 11730 en 12560
mit O.D. 732; ook de daarbij ge-
noemde bezettingen

Afd./Sect.: B I Dat.: 14/6.51 Par.: [initials]

CO 107879
✓ 108370
✓ 108538
✓ 109493
✓ 109495

1907

Interne aanwijzingen A C D.

pub. kaart van
het orgaan "de Werker"

A C D. Wb Dat.: 24-7-51 Par.: [initials]

10/7 '41

Aantekeningen (Nummeren s.v.p.):

B I

9.5.51 ACD Verzoekte bijvoeging van het te beden-
(1945) toegevoerd aan vullend schrijven
van Fed. A. dan en vermits van de
statuten, genoemd in 108538.

11730 - 67732
12568
16661
70999 - 8010001

Bij telefonische aanvraag bij
10 Den Haag, kwam ook geen
mening naar voren, zodat
kan dat zijde slechts 2 tot van
enige jaren terug naar buiten is
B I 14/6.51

B I 14/6
19/1.51

H I D 19/6 '51 Brief aan H D

Post III 1/6 van D I afgeen. Afschrift rapport aan beide
personen
Dus - 1/11/51
Dms - 1/11/51

K. E. W. A. K.
13/7/51
ACD I
10/1/51

14-51

VERTROUWELIJK

6.39 6.37
18 MEI 1951
ACD/109495

Verbinding: No.12

10 1.

Doss.117/8

B

OP KAART
ACD/46
DAT: 15-7-51
PAR: *rm*

Onderwerp: Nederlandse Organisatie van Werkers.

107879 - 108530

Ten vervolge op dezerzijds bericht d.d. 3 Mei 1951 onder nevenvermeld nummer als antwoord op Uw schrijven No.107879 M.v.B.Z. d.d. 28 April 1951, wordt nog medege-
deeld, dat bij nader ingesteld onderzoek is gebleken, dat de Nederlandse Organisatie van Werkers bij de Uniebonden wel bekend is, doch als Vakvereniging niet naar buiten kan optreden, omdat de Stichting van de Arbeid uitsluitend overlegt met de Uniebonden. Dit verklaart ook, dat de onderwerpelijke organisatie, volgens verklaring van de functionarissen van de Uniebonden voor wat de gemeente 's-Gravenhage betreft bij arbeidsconflicten nimmer naar voren treedt. (einde)

41

No. 1539^a-'51.

Uw schr. No. 107879 dd. 27-4-1951.

ONDERWERP : Ned. Organisatie van Werkers (N.O.v.W.)

VERTROUWELIJK.

*Agenda, voegen
in CO*

OP KAART
ACD/46
DAT: 25-4-51
PAR: 247

6.39 6.37

17 MEI 1951 d

ACD 109493

5 Mei 1951.

en 16/5 bij ACDI anders zij

CAF dum

Naar aanleiding van de inhoud van Uw bovenaangehaald schrijven, welks inhoud reeds, t.a.v. van Uw Heer WOOD, werd beantwoord met dezerzijds schrijven No. 1539-'51 van dezelfde datum, wordt, volledigheidshalve nog medegedeeld, dat beantwoording van het gestelde onder d en e gedeeltelijk zal dienen te geschieden in de plaats, waar het hoofdbestuur zetelt, i.c. 's-Gravenhage, aangezien dezerzijds deze gegevens niet bekend zijn.

Wat de andere vragen in Uw schrijven betreft wordt dezerzijds aangenomen, dat die met ons schrijven voldoende tot oplossing kwamen.

T.a.v. Hr. WOOD.

E-3.

10.121

B

OP KAART
ACD/46
DAT: 25.7.51
PAR: <i>hu</i>

6.39

7 MEI 1951

ACD/108538

VERTROUWELIJK

3 Mei 1951.

Binding: No.12

Doss.117/8

Onderwerp: Nederlandse Organisatie van Werkers.

B.O.S. van 28 April 1951

No.107879 M.v.B.Z.

ko
De Heering

In antwoord op Uw nevenvermeld schrijven wordt betreffende de "Nederlandse Organisatie van Werkers", het orgaan de "Werker", de Koninklijke erkenning van de organisatie en de politieke inslag, verwezen naar dezerzijds maandoverzicht Doss.8/19 d.d. 4 Maart 1947 *11730* bladz.2:4 en volgende, de in aanvulling daarop gezonden berichten Doss.117/5 d.d. 21 Maart 1947 en Doss. 117/6 d.d. 21 Mei 1947 en naar dezerzijds bericht Doss. 109/2545 d.d. 30 September 1949, in antwoord op Uw schrijven No.67824 M.v.B.Z. d.d. 30 Augustus 1949. (einde)

12568

16661

70999

No. 1539-'51.

Uw telefonische aanvraag dd. 26-4-1951.

ONDERWERP : Nederlandse Organisatie van Werkers (N.O.v.W.)

VERTROUWELIJK.

- 2 MEI 1951

27 April 1951.

ACD/108370

Ter voldoening aan het telefonisch verzoek van Uw Heer WOOD dd. 26-4-1951, met spoed een onderzoek in te stellen naar bovenvermelde organisatie, wordt het volgende medegedeeld.

OP KAART

ACD/46

DAT: 25-7-51

P. R. 214

De "Nederlandse Organisatie van Werkers" (N.O.v.W.), waarvan de afdeling Amsterdam gevestigd is aan het Droogbak 16, aldaar, is een in landelijk verband werkende organisatie; welke politiek afzijdig of neutraal wil staan. Zij staat op het standpunt, dat de politiek buiten de vakbeweging moet blijven, volgt geen extreme gedragslijn, om haar doeleinden voor de bij haar aangesloten leden te bereiken en huldigt zo ongeveer de opvatting, dat de sympathie behoort uit te gaan naar die vakbeweging, welke een oplossing in arbeidsgeschillen weet te bereiken, ongeacht of links het gunstige resultaat bereikt of rechts.

Deze organisatie is voortgekomen uit de vóór 1940 bestaande organisatie, welke meer het karakter droeg van een organisatie op het gebied van de werkloosheidsverzekering, genaamd of bekend onder de naam "De Rijswijkse". Gedurende de jaren der Duitse bezetting van ons land heeft "De Rijswijkse" zich zo'n beetje weten te handhaven, om na de bevrijding te worden gewijzigd in "De Nederlandse Organisatie van Werkers". Zij schijnt zich bezig te houden met het behartigen van betrekkelijk onbelangrijke arbeidsgeschillen en moet er naar hebben gestreefd, als neutrale tegenhanger van linkse (N.V.V.) en confessionele (K.A.B., C.N.V.) vakorganisaties opgenomen te worden in de Stichting van de Arbeid en Raad van Vakcentralen, doch deze poging tot het verkrijgen van medezeggenschap zou haar niet gelukt zijn.

Zij is, voorzover bekend, aangesloten bij de Nederlandse Vakcentrale, secretariaat Fijnjekade 15 Den Haag (Voorzitter A.F. Spanbroek, secretaris J.A. Veerman), de omstreeks 1930 opgerichte vakcentrale van vakbewegingen, wier leden los staan van elke politieke of religieuze overtuiging. Haar maandelijks verschijnend orgaan is getiteld "De Nederlandse Vakcentrale" (N.V.C.)

De zetel van het hoofdbestuur van de N.O.v.W. zou te 's-Gravenhage gevestigd zijn en men acht het niet uitgesloten, dat een of twee bestuurders van de Nederlandse Vakcentrale in het Hoofdbestuur van de N.O.v.W. zitten. Veel meer is van de N.O.v.W., van welke organisatie niet veel activiteit uitgaat, niet bekend; er zijn in deze organisatie voornamelijk bouwvakarbeiders verenigd, doch verder ook mijnwerkers, metaalbewerkers, automonteurs en arbeiders uit de scheepsbouw.

Aangenomen wordt, dat de N.O.v.W. wel de Koninklijke goedkeuring op haar statuten heeft; de "Rijswijkse" zou althans voor 1940 de Koninklijke bewilliging hebben bezeten.

Men sprak tot voor enige maanden geleden zelden over de naam "Nederlandse Organisatie van Werkers", doch noemde haar meestal "de organisatie van Karel de WIT".

K.F. de Wit, wonende Karimatastraat 8 te Amsterdam (dezerzijds op politiek terrein onbekend) was namelijk tot omstreeks midden Maart 1951 secretaris. Naar werd vernomen moet hij een man zijn van protestantsen huize, die geen revolutionaire denkbeelden koestert. Er schijnt onlangs een kwestie te zijn gerezen met deze K.F. de Wit aangaande de verantwoording van ingekomen contributiegelden met het gevolg, dat de N.O.v.W. deze bestuurder uit zijn functie heeft ontheven en als lid geroyeerd. K.F. de Wit zou in deze geen fraude hebben gepleegd, om zichzelf te bevoordelen, doch in strijd met de opvattingen van zijn organisatie gelden hebben doen toekomen aan leden, die z.i. hierop aanspraak hadden. Derhalve een kwestie van interne en organisatorische aard. K.F. de Wit schijnt, mede op grond van het feit, dat hij niet goed kan aanzien, dat bestuursleden een te gemakkelijk leven hebben van de contributiegelden der leden, het plan te hebben, de N.O.v.W. te gaan afbreken.

Thans

Thans zou op het kantoor van de N.O.v.W. aan het Droogbak 16 te Amsterdam alleen nog de bestuurder ZWANECKE(R) - phoenetische spelling, dezerzijds overigens politiek onbekend - zetelen. Laatstbedoelde moet een man van ongeveer 50 jaar, timmerman van beroep, zijn.

De afd. Amsterdam van N.O.v.W. telt naar schatting ongeveer 500 leden, waarvan ongeveer 150 à 200 bouwvakarbeiders en de rest verdeeld over andere beroepen.

K.F. de Wit, vorenbedoeld, moet in de tijd van de "Rijswijkse" contributieloper zijn geweest. In die vroegere jaren was een der voormannen van deze organisatie een zekere Chris BEEMDELUST (vermoedelijk identiek aan de U bekende Christiaan van BEEMDENLUST, Asd. 28-10-1890), doch die heeft men verwerkt.

Het is vanzelfsprekend niet uitgesloten, dat de N.O.v.W. ook communistischgezinde en anarchistische leden heeft; ook werd, voorzover bekend, door haar bijvoorbeeld een lid opgenomen, dat door een confessionele organisatie was geroyeerd.

Bij de staking van bouwvakarbeiders, betrokken bij het conflict op het werk WEST te Amsterdam van de aannemerscombinatie "RAZWIJK" (6 grote aannemers), bleken de volgende leden aangesloten te zijn bij de N.O.v.W. :

L. ANTENBRINK, Van der Duynstraat 30-II, Amsterdam ;

W. ANTENBRINK, Elandsgracht 146-II

R. de WIT, Hoofdweg 216 huis,

Dezerzijds is op politiek terrein van genoemde leden niets bekend.

E-3.

T.a.v. Hr. Woud.

13/1

MINISTERIE VAN
BINNENLANDSE ZAKEN

No. : ²107879

Betr.: Ned. Organisatie van
Werkers.

V AV 4

XX COPY voor Ned.Org. v. W.
28 APR 1951
's-Gravenhage, 27 April 1951.

UITGEZOEKT

VERTROUWELIJK

Ontv. bew: _____

Rappel : 17 Juni '51

Antwoord : Ged. 108270 Haag. 108538

Ik moge U verzoeken mij - indien mogelijk met spoed - te willen doen inlichten omtrent de Nederlandse Organisatie van Werkers.

Deze vakorganisatie stelt zich ten doel het vormen van een werkgemeenschap van alle Nederlandse Werkers, ten einde te komen tot een gezond sociaal-economisch stelsel, waarbij volledige zekerheid van bestaan is vastgelegd voor allen.

Zij streeft hierbij o.m. naar rechtstreekse medezegenschap van de werkers in alle aangelegenheden, welke hun sociaal-economische positie betreft en naar een - buiten alle bestaande vakbondsverdeeldheid om - te bereiken eenheid door bedrijfsorganisatie van onder op.

De Ned. Organisatie van Werkers is gevestigd te 's-Gravenhage, aan het adres Fijnjekade 15/ Het daar uitgegeven mededelingenblad - orgaan - is getiteld: "De Werker".

Een te Amsterdam bestaande afdeling zou gevestigd zijn aan het adres Droogbak 16, aldaar.

Bij Uw beantwoording zal ik o.m. gaarne worden ingelicht aangaande de volgende punten:

- a. welke politieke inslag heeft de organisatie als geheel en het bestuur in het bijzonder;
- b. kan zij worden beschouwd als een zogenaamde erkende vakorganisatie;
- c. beweegt de organisatie zich op terreinen van meerdere bedrijfstakken of slechts van een bepaalde, b.v. bouwvakken;
- d. hoeveel leden telt de organisatie, hoeveel afdelingen bestaan er en hierbij zo mogelijk met opgave van ledentallen;
- e. hoe is de samenstelling van haar hoofdbestuur en identificatie van eventueel buiten het bestuur op de voorgrond tredende figuren;
- f. is in het verleden uit enigerlei actie van de zijde dezer organisatie kunnen blijken, dat zij daardoor een actie van een der andere hier te lande bekende vakorganisatiessteunde.

Eventueel reeds te Uwer beschikking staande gegevens zal ik, ter voorlopige afdoening, gaarne ommeegaande tege-
moet zien.

per

Aan:
de Heer Hoofdcommissaris
van Gemeentepolitie te
's - GRAVENHAGE

de Heer Hoofdcommissaris
van Gemeentepolitie te
AMSTERDAM.

HET HOOFD VAN DE DIENST.
Namens deze,

L. L. van Laere

no. 107879

's-Gravenhage, 22 Juni 1951
Javastraat 68

UITGEBOKT

Zeer geachte Heer Voestermans,

Ingevolge Uw verzoek d.d. 19 April j.l.
doe ik U hierbij toekomen enige inlichtingen betreffende
de Nederlandse Organisatie van Werkers.

Hoogachtend,

L.Mos

Min. v. Sociale Zaken
de Haag

Aan H.D

Van H.B.

No. :B 107879

Betr.: Ned. Org. van Werkers.

CO 107879

UITGEBOKT

in eigen SD
N.O.v.W

AV 5

Naar aanleiding van Uw schrijven van 21 April 1951 betreffende de Nederlandse Organisatie van Werkers kan ik U het volgende berichten.

De organisatie is gevestigd te 's-Gravenhage aan het adres Fijnjekade 15.

Bij Koninklijk Besluit van 20 Januari 1947 no. 59 is goedkeuring verleend op haar statuten en is zij diensgevolge bevoegd in rechten op te treden. Haar orgaan is getiteld: "De Werker".

De Ned. Org. van Werkers kan worden beschouwd als een voortzetting van een vooroorlogse organisatie bekend onder de naam "De Rijswijkse", welke zich voornamelijk op het gebied van werkeloosheidsverzekering bewoog in nauwe samenwerking met een organisatie: "De Asev" - Actie voor Sociaal Economische Vernieuwing.

Momenteel kan worden aangenomen, dat de N.O.v.W. enigermate verbonden is met de Nederlandse Vak Centrale (N.V.C.), welke organisatie in het zelfde perceel is gevestigd.

De leden zijn individueel bij de N.O.v.W. aangesloten en zijn voornamelijk in de provincies Noord- en Zuid-Holland woonachtig. Inzonderheid bouwvakarbeiders zijn in de organisatie opgenomen, verder ook een aantal mijnwerkers, metaalbewerkers, automonteurs en arbeiders uit de Scheepsbouw.

De afdeling te Amsterdam is inderdaad gevestigd aan het adres Droogbak 16. Zij telt naar schatting ongeveer 500 leden, waarvan 150 à 200 bouwvakarbeiders. Dit is de grootste afdeling.

In Den Haag wordt op generlei wijze van enige activiteit van de N.O.v.W. iets bespeurd. Voor zover zulks elders in het land wel het geval is, liggen de bemoeiingen van de organisatie to.v. haar leden vrijwel geheel in het vlak van het verstrekken van uitkeringen ingeval van uitsluiting van arbeid t.g.v. stakingen of anderszins.

Van enige politiek-extreme activiteit van de zijde van de N.O.v.W. is momenteel geen sprake.

Het feit, dat de organisatie door de Stichting van de Arbeid niet in het normale overleg met de bonafide vakcentrales werd opgenomen, zal mede oorzaak zijn van de omstandigheid, dat de N.O.v.W. bij de opstelling en afsluiting van collectieve arbeidsovereenkomsten geen medezeggenschap heeft.

Samenvattende kan gezegd worden, dat de N.O.v.W., hoewel Koninklijk goedgekeurd, geen medezeggenschap in de arbeidsverhoudingen heeft, zich niet op politiek-extremem terrein beweegt en hoogenaamd geen activiteit ontplooit.

(B.V)

H.B., 19 Juni 1951.

107 079

NOTA

Bijl.: 1

Aan: HB (t.b.v. B.V)

Van: DOV II. *(van H.D.)*

OP KAART
ACD/46
DAT: 25-7-57
PAR: <i>Rut</i>

6.39

<i>April.</i>
26 26 April 1951
ACD/107079

Bijgaand een uittreksel uit het besprekings-
verslag met Sociale Zaken op 19 April 1951.

DOV II, 21 April 1951.

B.V.

25.4.57

[Handwritten signature]

-
2. De Minister van Sociale Zaken zal gaarne ten spoedigste worden ingelicht over de Nederlandse Organisatie van Werkers. Met name zal hij graag antwoord krijgen op de in bijgaande nota gestelde vragen.
-

DOV II, 21 April 1951.

P.S.

Telefonisch werd mij heden nog door de beveiligingsambtenaar van Sociale Zaken namens zijn Minister de vraag gesteld of de Nederlandse Organisatie van Werkers ook rechtspersoonlijkheid bezit.

DOV II, 24-4-51

Ruimte voor verbeteringen of aanvullingen

R. 131

4. 308

van Clerk

Uitgevoerde opdracht Meisjes

Opname van de inrichtingen op de

B.V.D. van de heer
Voetsmans.

Besluit:

Nederlandse Organisatie van
Meisjes.

1. Waar is de zetel gevestigd?
2. Hoeveel leden telt deze organisatie?
3. Welke afdelingen zijn er met
aantal en leden?
Op de kaart is gesproken op
Dronkelaar.
4. Doorgaat deze organisatie zich
geheel of veel op het gebied van
Breda.
5. Moet zij worden beschouwd als
een z.g. "echte" organisatie?

19/4. Van Hove

13/4 51 Clerk

Heer veel spoed.

Imp. 1944. 20999 no 10001

UITTREKSEL

Uit : PD 10001 Naam: LEFEBURE, J.A.A.M.G.
Voor : OD 1907 Naam: NEDERLANDSE ORGANISATIE VAN WERKERS.
Ag.nr: 70999 Afz. : I.D.Amsterdam. datum: 30-9-49
Aard van het stuk: Bericht betreffende Christelijk Communistisch blad,

LEFEBURE is bevriend met:

Willem Antonius van der HEIJ, geboren te Gouda 15-7-88, wonende Lekstraat 95 te Den Haag, die voorzitter is van de Stichting "Verbond van Werkers" (zie dezerzijds schrijven Doss.23A/1, d.d. 7 September 1945).

Deze stichting heeft ten doel de werknemers onafhankelijk van hun godsdienstige overtuiging of politieke oriëntering te organiseren in bonden. Deze stichting is geen succes geworden. De medebestuurders van Van der HEIJ stalen de ledenlijst van het "Verbond van Werkers" en richtten een nieuwe organisatie op, genaamd "Nederlandse Organisatie van Werkers", gevestigd aan de Fijnjekade 15 te Den Haag.

Na deze gebeurtenis heeft het "Verbond van Werkers" geen activiteit meer ontplooid en heeft praktisch opgehouden te bestaan.

Uitgetr. door: J.H.

Op aanwijzing van: ACD IV

Datum: 30-8-51.

UITTREKSEL

Uit : OD 732 Naam: VOORBEREIDEND COM.SAMENWERKENDE ORGANISATIES
Voor : OD 1907 Naam: NEDERLANDSE ORGANISATIE VAN WERKERS
Ag.nr: 12568 Afz. : ID Den Haag datum: Mrt 47
Aard van het stuk: Rapport betr.voorber.com.samenwerkende organisaties

.....

In verband met bovenstaande dienen we erop te wijzen, dat de hierin voorgestelde organisatie-vorm en ontwikkeling in beginsel is vastgelegd in de statuten van de Nederl.Org.v.Werkers, voorts dat op deze statuten de koninklijke bewilliging is verkregen. Principieel is deze kon.goedkeuring van geen enkele betekenis doch praktisch betekent zij, dat de bovenomschreven ontwikkeling reeds wettelijk is gesanctioneerd.

Waar dus de N.O.v.W. de mogelijkheid in zich bergt om zich te ontwikkelen op door ons noodzakelijke geachte wijze, menen wij in beginsel te moeten adviseren om niet tot stichting van nog een nieuwe organ. over te gaan, doch de Nederl.organ. te moeten aanbevelen.

Aan dit laatste verbinden wij echter de voorwaarde, dat de Ned.organ. ons de nodige waarborgen dient te bieden dat zij ook metterdaad de hierboven aangegeven weg wenst te volgen en zich niet uit overwegingen van welke aard dan ook van deze weg laat afvoeren.

We hebben de Ned.organ.hierboven afzonderlijk beschouwd, los van wat verder uit de samenwerking kan ontstaan. Mocht hieruit echter een NEB of iets dergelijks ontstaan, dan is het noodzakelijk, dat een innige samenwerking ontstaat tussen die NEB en de Ned.organ., zulks in tegenstelling tot hetgeen de voorzitter van de Ned.organ. (niet als zijn persoonlijke mening, doch als die van de meerderheid van het H.B. van de Ned.organ.) tijdens de vergadering van 18 Febr.j.l.in het midden bracht.

Ook de Ned.organ.dient zitting te nemen in genoemde raad, haar volledige steun te geven aan de NEB in ruil waarvoor zij de steun zal genieten van de NEB en alle daarbij aangesloten organisaties (de critiek hiervan zal zij als toegift dienen te beschouwen).

.....l.....

UITGETROKKEN door RM

Op aanwijzing van BV

Datum: 24-7-51.

UITTREKSEL

Uit : OD 732

Naam: VOORBEREIDEND COM.SAMENWERKENDE ORGANISATIES

Voor : OD 1907

Naam: NEDERLANDSE ORGANISATIE VAN WERKERS

Ag. nr: 11730

Afz. : ID Den Haag

Datum: Mrt.47

Aard van het stuk: Politieel Rapport i.v.m.de Geheime Circulaire no.12 (Richtlijnen
Februari 1947

Zie bijlage.

Uitgetr. door: RM

Op aanwijzing van: EV.

Datum: 24-7-51.

De E.V.C.-leiding, die vrijwel in handen is van C.P.N.-leden en van het N.V.V. niet anders dan een afwachtende, argwanende houding kan verwachten, heeft door haar manipulaties ook anderzijds reactie gewekt.

Het hiernavolgende zij hier vermeld, hoewel niet een specifiek verschijnsel van Den Haag.

Op aandrang van het geschorschte hoofdbestuurlid der E.V.C., Leo TER LAARE, van wiens hand in October 1946 de brochure "Fusie-rapport - verraadrapport" verscheen, had op 16 Februari 1947 te Amsterdam een bespreking plaats tusschen vertegenwoordigers van:

- 1e. De Nieuw Economische Beweging uit Rotterdam;
- 2e. De Vrije Socialistische Vereeniging;
- 3e. De Communistenbond "Spartacus";
- 4e. De Nederlandsche Bond van Vrije Socialisten;
- 5e. De Bellamy vereenigingen;
- 6e. De oppositiegroep van de Eenheidsvakcentrale;

Deze bespreking had ten doel te komen tot een federaatief verband van bovengenoemde vereenigingen.

Er werd besloten een commissie samen te stellen, zich noemende: "Voorbereidend Comité Samenwerkende Organisaties".

In dit comité hebben zitting genomen:

- 1e. J. BIJLSMA, wonende Dordtschelaan 149a te Rotterdam, voorzitter van de Nederlandse Organisatie van Werkers, voor de Nieuw Economische Beweging te Rotterdam;
- 2e. M. LUNDERT, wonende Binon Willemstraat 14 II te Amsterdam voor de "Vrije Socialisten Vereeniging";
- 3e. B. WANSINK, wonende Ioutmankade 27 te Amsterdam, voor de "Communistenbond Spartacus";
- 4e. A. MEY, wonende Vondelstraat 92 BV te Amsterdam, voor de "Nederlandsche Bond van Vrije Socialisten";
- 5e. A. DE GROOT, wonende Schilweg 50d te Rotterdam als "Bellamyaan";
- 6e. L. TER LAARE, wonende Leeuwhuizenstraat 32 te Amsterdam, als opposant der Eenheidsvakcentrale, die tevens het secretariaat van genoemd comité heeft aangenomen.

Hoewel geen suggesties in die richting werden gedaan, is het vermoeden gewettigd, dat de achtergrond is een van de "Nederlandse Organisatie van Werkers", die hierin een mogelijkheid ziet om zich een "politieke basis" te verschaffen.

Leo ter Laare, die thans bij genoemde organisatie werkzaam is, kan als de belangrijkste figuur in genoemd comité beschouwd worden en hij ziet in deze samenbundeling van genoemde, de Communistische Partij Nederland (C.P.N.) vijandig gezinde, vereenigingen een middel om met meer kans op succes den communistischen (C.P.N.) invloed in de Eenheidsvakcentrale (E.V.C.) te bestrijden.

Aan de Nederlandse Organisatie van Werkers is bij Koninklijk Besluit van 20 Januari 1947 No.59 goedkeuring verleend op de statuten en zij is diensvolgens bevoegd in rechten op te treden.

De organisatie is gevestigd in het perceel Tijnjekade 15 alhier. Zij geeft een mededeelingsblad uit, genaamd: "De Werker", waarvan het redactie-adres is gevestigd ten huize van den voorzitter:

J. BIJLSMA, wonende Dordtschelaan 149a te Rotterdam.

Tot heden hield de organisatie zich op een strikt neutraal politiek standpunt.

Het basisaal-program van de "Nederlandse Organisatie van Werkers" vermeldt voornamelijk het volgende:

1. De oude vakbondstrijd, waarbij het ging (en nog steeds gaat) om de behartiging van kortzichtige groepsbelangen, heeft afgedaan, daar deze volkomen doelloos is geworden - ook al mocht deze dan nog eens met de meest radicale middelen aan de orde worden gesteld.

2. Voorgaande betekent echter niet, dat de werkers zich gewillig moeten neerleggen bij de wensen en verlangens van de heersende economische machten en dat de bestuurders van hun vak-organisaties zitting moeten nemen in een lichaam, dat door die machten is gesticht om de voor hen zoo noodzakelijke arbeidsvrde tegen een zoo goedkoop mogelijke prijs te kopen.

3. Er moeten integendeel nieuwe wegen worden gezocht om de levenspositie van alle werkers - en tevens van hen, die niet kunnen, niet mogen of niet (meer) behoeven (te) werken - voor altijd veilig te stellen.

4. Voor dit laatste is o.m. noodzakelijk, dat we krachtig ijveren voor de uitvoering van het "Sociale Plan" van onze organisatie.

5. Daarnaast zullen we echter even krachtig moeten ijveren voor de RECHTSTREEKSE MEDEZEGGENSCHAP van de werkers in alle aangelegenheden, welke hun sociaal-economische positie betreft.

6. Voor het onder 5. genoemde is nodig, dat de werkers in hun onderneming en bedrijf, - in fabriek en werkplaats - buiten alle bestaande vakbondsverdeeldheid om, tot eenheid komen, tot BEDRIJFSORGANISATIE VAN ONDER OP.

7. Het ligt dus op de weg van onze organisatie om deze bedrijfsorganisatie van onder-op krachtig te propageren en even krachtig stelling te nemen tegen iedere poging om een bedrijfsorganisatie van boven-af in het leven te roepen (bij welke laatste de werkers geen rechtstreekse medezeggenschap in hun onderneming of bedrijf verkrijgen).

8. In verband met het onder 5-7 genoemde zijn wij van oordeel, dat het de toekomstige taak is van de vakbeweging - dus in de eerste plaats van onze organisatie - om t.a.v. de bedrijfsorganisatie op te treden als het propagerende, het raadgevende, het stimulerende, het steunende en het bindende instrument van de werkers.

9. Daarnaast is het gewast, dat we ook buiten de bedrijfsorganisatie om - in de vakbeweging zelve - tot een zo groot mogelijke eenheid komen, teneinde in de economische strijd der werkers zo sterk mogelijk te staan.

10. Het is dus noodzakelijk, dat alles uit de vakbeweging wordt geweerd, wat buiten het terrein ligt van de zuiver economische strijd, dat dus - onder volledige eerbiediging van een ieders persoonlijke overtuiging - vraagstukken, die op het terrein liggen van de partij-politiek

of van de confessie, niet aan de orde komen en wat betreft onze organisatie, niet aan de orde zullen komen.

11. Bij dit alles staat voorop, dat onze organisatie niet in het leven is geroepen om neardere verdeeldheid te brengen in de vakbeweging, doch omdat de bestaande vak.centrales na de oorlog in gebreke zijn gebleven om de hiervoor genoemde doelstellingen na te streven,

dat we dus bereid zijn om:

12a. met elke andere organisatie van werkers samen te werken, waar zulks in het belang kan zijn voor de verwezenlijking van de hiervoor door ons genoemde doelstellingen,

b. geneel op te gaan in iedere grotere eenheid van werkers, welke ons voldoende waarborgen biedt, dat zij de hiervoor genoemde doelstellingen krachtig zal nastreven.

Spreekt dit beginselprogramma voor zichzelf, een brochure van "De Nederlandse Organisatie van Werkers" geeft commentaar door er op te wijzen, dat de E.V.C. een politiek instrument is van de C.P.N. "De Waarheid".

Letterlijk staat er het volgende:

"En het blijkt thans, dat zelfs zij, die meenden een beginsel van eenheid te hebben gevonden - die meenden, dat ze nu een organisatie hadden gevonden, die vrij zou zijn van politieke smetten - bedrogen zijn uitgekomen.

Het was van tevoren te voorzien - dat het hierop moest uitdraaien met de E.V.C. - en kon op z'n vingers nactellen, dat "De Waarheid" niet voor niets de E.V.C. zou helpen groot maken. Een politieke partij maakt nu eenmaal niet dag aan dag gratis reclame voor een vak-organisatie - wanneer ze daar geen politieke oogmerken mee voor heeft. Een politieke partij is immers geen liefdadigheidsinstelling, doch een onderneming, die er op uit is om "winst" te behalen - in de eerste plaats zetelwinst. De kolommen, die "De Waarheid" dag aan dag gebruikte om er reclame in te maken voor de E.V.C. - moesten hun prijs opbrengen.

Welnu: thans is die bedoeling ook aan de leden van de E.V.C. duidelijk geworden, nu de C.P.N. de leiding van de E.V.C. drijft naar de fusie met het N.V.V."

T.a.v. de verhouding E.V.C. - N.V.V. vervolgens:

"Voor de oorlog faalden steeds alle pogingen van de communisten om vaste voet te krijgen in het N.V.V. Dit was verkocht aan een andere politieke partij - de S.D.A.P.

Na de oorlog heeft deze partij echter lelijk gedaan tegen het N.V.V. - het heeft de bestuurders hiervan hun zittensblijven onder OUDEBERG en andere "onzuivere" dingen verweten.

Dit was een politieke zet van de S.D.A.P. - daarmee kon de gunst van de kiezers worden verkregen, die toch voor alles "zuivering" wensten - direct na de oorlog.

Hu doet het N.V.V. een politieke tegen-zet. Het is bereid met de E.V.C. te fuseren - en geeft hiermee de communisten schijnbaar een kans om invloed te gaan uitoefenen in het N.V.V. Schijnbaar - want de oude N.V.V.-functionarissen blijven bij de fusie de voornaamste posten bezetten.

Wanneer de Partij van den Arbeid voldoende is geschrokken - en voldoende water in de wijn heeft gedaan inzake haar houding tegenover het N.V.V. - worden de oppositio-
-nele-

nele elementen wel weer uit het N.V.V. geroyeerd."

Onder "bedrijfsorganisatie van Onderop" verstaat men: "De eenheid van onder-op begint daar, waar de werkers allen dezelfde belangen hebben. Dit is in hun onderneming of bedrijf, in fabriek en werkplaats. Daar liggen hun gemeenschappelijke belangen - en die moeten toch behartigd worden.

Om deze belangen te behartigen, dienen de werkers in fabriek en werkplaats de handen ineen te slaan en te komen tot hun ondernemingsorganisaties, die alle werkers dienen te omvatten - en waarin de besten hunner naar voren komen om te onderhandelen - met ieder, waarmee slechts onderhandeld moet worden voor hun levenspositie.

Dus niet de vertegenwoordigers der vakorganisatie onderhandelen, doch de vertegenwoordigers der werkers zelve. De vakorganisatie dient hierbij slechts om te helpen, te steunen, te stimuleren, te propageren en om de werkers ook buiten de bedrijven tot eenheid te brengen.

De ondernemingsorganisatie is dus het instrument van de werkers in het bedrijf. De vakorganisatie is het instrument van de werkers buiten het bedrijf - om het instrument in het bedrijf zo doelmatig mogelijk te ondersteunen.

Uit de verschillende ondernemingsorganisaties worden de bedrijfsorganisaties gevormd - om ook deze op hun beurt weer samen te voegen."

Over de verhouding werknemers - werkgevers wordt het volgende gezegd:

Het de werkgevers wordt samengewerkt, niet als vertegenwoordigers van het beleggingskapitaal, doch slechts voorzover zij werkers zijn.

De vereeniging Nederland - Rusland hield op 7 Februari 1947 een openbare vergadering in het hotel "Pomona" alhier. De aangekondigde sprekers, J. KORTENHORST en Dr. DUBBINK, hielden beiden een boekbespreking. De leden van de vereeniging zijn vrijwel uitsluitend intellectuelen.

Voorzover openbare bijeenkomsten worden gehouden, blijkt tot dusver niet, dat de vereeniging Nederland - Rusland zich op politiek terrein begeeft.

In het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen spraken op 3 Februari 1947 voor een geheel gevulde zaal, de oud-Minister-President, Dr. P. S. OUBRANDY en oud-Minister, Chr. J. I. M. WILTER. De bijeenkomst ging uit van het Haagse comité "Handhaving Rijkseenheid". De sprekers hadden resp. tot onderwerp "De Japansche tijdbom" en "Aan de vruchten zult gij den boom kennen."

Op Vrijdag 21 Februari 1947 sprak in het Volksgebouw alhier, voor een gecombineerde vergadering van de "Haagse Cultuurkringen" en de "Vrije Socialisten Vereeniging" een zekere Cajo BRUNDEL, verdere personalia onbekend. Brundel, wiens genoot slechts uit 10 personen bestond, noemde niet HEIJER, doch de grootkapitalisten van Engeland en Amerika.

Prijs 10 cent

WERKERS VAN NEDERLAND!

WAT DOET GIJ?

DOOR
J. BIJLSMA

UITGAVE VAN DE
**NEDERLANDSE ORGANISATIE
VAN WERKERS**

FIJNJEKADE 15 - DEN HAAG

Werkers van Nederland!

We zeggen zeer zeker niet te veel, wanneer we hier uitspreken, dat de Nederlandse werkers nog nooit zo bedrogen zijn uitgekomen als na onze bevrijding van het jaar 1945.

Hadt gij ooit kunnen denken, dat uw positie — als werker — zo hopeloos zou worden als thans het geval is?

Wind er geen doekjes om en zeg ronduit:

Neen!

Want — niet-waar — wanneer we luisterden naar de redevoeringen van Radio-oranje: daar werd ons verteld, dat men had ingezien, dat er voor de oorlog fouten waren gemaakt, doch dat deze fouten niet zouden worden herhaald — dat de levenspositie van de Nederlandse werkers zou worden veilig gesteld.

En — niet-waar — wanneer we luisterden naar de gesprekken van de Nederlandse werkers onderling: daar werd ons verzekerd, dat zij niet meer zo oer-stom zouden zijn om zich na de oorlog weer door alle mogelijke politieke en andere vogelaars te laten lijmen, doch dat alle werkers nu hadden ingezien, dat ze tot eenheid moesten komen.

Doch zij, die ons de schone beloften deden — vanuit het zoveel veiliger Londen — waren politieke vogelaars. Terwijl zij ons lijmden via de radio — waren zij reeds bezig de plannen te smeden om de Nederlandse werkers machteloos te maken — om tegenmaatregelen te nemen tegen de in Nederland groeiende eenheidsgedachte. Onder leiding van den vertegenwoordiger van Nederlands grote trusts — Mr. Stikker — werd daar in Londen de **Stichting van den Arbeid** uitgebroed. En dezelfde dag, dat de geallieerde troepen ons land binnen trokken als bevrijders, hingen daar reeds de proclamaties van deze Stichting, waarin aan de Nederlandse werkers werd verteld, dat hun oude organisaties (die niet meer bestonden) hierin mede zitting hadden genomen en dat deze waren erkend om mede te mogen helpen aan de opbouw van Nederland.

Welk een eer! — deze erkenning — dit mede mogen helpen aan de opbouw van het Nederland.... van de grote ondernemers.

Doch zij vlogen op de lijmstok af — de Nederlandse werkers. Het overgrote deel dier werkers was al de goede voornemens

van tijdens de bezetting — om zich niet weer op sleeptouw te laten nemen door politieke en andere verdeeldheidszaaiers — opeens totaal vergeten. Ze sloten zich weer aan bij de oude organisaties van voor de oorlog — die toen reeds machteloos waren en niets konden uitrichten tegen loonsverlaging op loonsverlaging en de gang naar het stempellokaal. Maar nu waren ze „erkend” — die oude organisaties.

Erkend — als wat?

Erkend — om mede te mogen helpen om de vooroorlogse toestanden zo spoedig mogelijk te herstellen.

Doch de vooroorlogse toestanden waren **wantoe-standen** voor de Nederlandse werkers!

Men beroept zich thans bijna dagelijks op de woorden, die Hare Majesteit vanuit Londen heeft gesproken over Indonesië. Doch nergens vinden we een beroep op de woorden, die Hare Majesteit heeft gesproken ten aanzien van de vooroorlogse toestanden — waarin toch werd erkend, dat er fouten waren gemaakt in de sociale politiek — waarin dus de officiële bevestiging ligt besloten, dat het toen **wantoe-standen** waren.

En onder leiding van de „**Stichting van den Arbeid**” — waarin zitting hebben genomen de hoofdbesturen van de drie oude vakcentrales en waarin, wanneer de fusie door gaat, tevens zitting zal nemen de E.V.C. — is men bezig deze toestanden van voor de oorlog — deze **wantoe-standen** — te herstellen.

De politieke vogelaar — Mr. Stikker — heeft zich, toen zijn opzet met de Stichting was gelukt, openlijk als zodanig durven ontpoppen. Want hij was het toch ook, die het initiatief nam voor de oprichting van de „Partij van de Vrijheid”. In haar verkiezingspropaganda voerde deze partij o.m. een plaat met twee ineensluitende handen, welke de samenwerking tussen den werkgever en den werknemer moest demonstreren. En in de verdere verkiezingslectuur van deze partij kon men lezen, dat zij de samenwerking tussen werkgever en werknemer en dus de opheffing van de klassenstrijd nastreeft, zoals in de „Stichting van den Arbeid” in praktijk is gebracht.

Doch overeenkomstig de meeste verkiezingspropaganda, is dit je reinste boerenbedrog. Want van enig gemeenschappelijk overleg tussen den werkgever en den werknemer is in

ons land geen sprake. En daar, waar na de oorlog pogingen in het werk zijn gesteld, om hiertoe te geraken, zijn deze pogingen verijdeld, in hoofdzaak door de werkzaamheid van de „Stichting van den Arbeid”.

Zeker, deze Stichting doet alles om de klassenstrijd ogen-schijnlijk uit te schakelen. Doch deze uitschakeling wordt niet verkregen door de oorzaak van de klassenstrijd op te heffen, doch ten koste van de positie van de werknemers, die middels hun oude vak-centrales aan handen voeten zijn gebonden aan de beslissingen van deze Stichting.

Nu zijn wij in beginsel niet tegen samenwerking van den werkgever en den werknemer — integendeel: wij menen dat ook de werkgever — de patroon — een werker is in zijn onderneming. Doch naast werker is de werkgever ook nog de vertegenwoordiger van het in de onderneming belegde kapitaal.

En als vertegenwoordigers van de beleggingskapitalen zijn de werkgevers verenigd in hun werkgeversorganisaties — en zijn zij vertegenwoordigd in de „Stichting van den Arbeid”.

Hier ligt dus het grote verschil tussen de oude vak-centrales en ons:

Zij werken samen met de werkgevers als vertegenwoordigers van het beleggingskapitaal.

Wij willen samenwerken met de werkgevers voor zover zij werkers zijn.

Ook wij zijn niet blind voor het feit, dat ons economisch apparaat moet worden hersteld — en dat dit nog niet vol-doende is — dat het ook nog moet worden uitgebreid en ge-reorganiseerd, om in de steeds stijgende behoeften van het Nederlandse volk te kunnen voorzien.

Doch we zijn evenmin blind voor het feit, dat het de prestaties van de Nederlandse werkers zijn en zullen zijn — en enkel en alleen deze prestaties! — die dit herstel, die uitbreiding en die reorganisatie tot stand moeten brengen. Deze prestaties worden dan ook dag aan dag — door de pers, door de radio, in regeringstoespraken — van de Nederlandse werkers gevraagd. Doch daarnaast wordt dienstzelden Nederlanders werkers verteld, dat ze — als beloning voor die prestaties — mogen delen in de z.g.n. „algemene armoede”.

Die armoede is inderdaad een feit — dat onder-vinden de werkers dagelijks.

Doch het „algemene” van die armoede is geen feit. Ook dat kan men dagelijks ondervinden.

Terwijl een deel van het door de werkers geproduceerde aan voedsel, textiel, enz. naar het buitenland wordt uitgevoerd — voor de noodzakelijke deviezen! — worden deze deviezen, behalve voor oorlogstuig, besteed om er de bedrijven van de ondernemers mee te herstellen.

Voorkeur genieten daarbij niet die ondernemers, welke het noodzakelijke willen produceren om ons eindelijk eens dat-gene te verschaffen, wat we nu reeds zo lang hebben moeten ontberen, doch die, welke willen produceren voor de uitvoer. Want dit brengt weer nieuwe deviezen binnen — en met deze deviezen kunnen weer andere ondernemers worden gediend om hun bedrijven op te bouwen en te herstellen.

Na de vorige oorlog gunde men den werker tenminste eerst nog enige jaren van z.g.n. „hoog-conjunctuur” — in welke tijd hij zich behoorlijk in de spullen kon steken — en begon men eerst later over bezuiniging, aanpassing en kapitaal-vorming.

Na deze oorlog is men reeds dadelijk begonnen tegen de werkers te prediken, dat „algemene” armoede noodzakelijk is en tegen de beleggers, dat zij vooral moeten sparen (de politiek is nu anders gekleurd, daarom gebruikt men nu andere woorden dan bezuiniging en kapitaalvorming, over-igens is er niet het minste verschil).

De algemene armoede van de werkers dient dus om deviezen te bekomen en voor deze deviezen wordt datgene uit het buitenland betrokken, waarin het gespaarde kapitaal kan worden belegd. Reeds nu is ons van de zijde der regering voorgerekend, dat onze z.g.n. „algemene armoede” zeker tot 1953 zal moeten duren — dan zullen de ondernemers er zo ongeveer weer boven-op zijn.

Tot zolang mogen de werkers dus de broekriem toehalen — om dan weer te worden verwezen naar het stempellokaal.

Teneinde het hiervoor geschetste van de werkers af te dwingen, werken de Overheid — door middel van het College van Rijksbemiddelaars — en de Stichting van den Arbeid broederlijk samen.

De Stichting (nog eens: waarin zitting hebben de drie oude vak-centrales en waarvan onze nieuwe „ridder” Kupers zelfs

2e voorzitter is!) geeft de adviezen aan de regering en deze laat het College dicteren hoe het moet. Zelfs daar, waar de werkgever ziet, dat zijn werknemers loon naar werken toe komt en waar hij daarom bereid is hen ook loon naar werk te geven — wordt zulks van boven-af verboden. Het loon moet worden gedrukt — opdat de werker zich niet boven het armoede-peil zal verheffen, opdat niet de werker zich in zijn spullen zal kunnen steken — doch enkel de ondernemer.

Men heeft ook het woord gevonden om de werkers de bittere pil gemakkelijk te laten slikken — dat van boven-af geen behoorlijke lonen worden toegestaan (doch wel exorbitant hoge prijzen voor de eerste levensbehoeften).

Dit woord is hetzelfde, dat steeds als spook wordt opgeroepen, wanneer het gaat tussen het algemeen belang en dat van uitsluitend het beleggingskapitaal.

Dit woord heet **inflatie!**

Door middel van de regeringsvoorlichtingsdienst, enz. vertelt men den werker, dat hoger lonen „**inflatie**” zouden veroorzaken.

Men moet maar durven!

Het is wel eigenaardig, dat de lonen in Engeland na de oorlog twee-maal zoveel zijn gestegen als de prijzen — en dat daar toch **geen inflatie** uit is voortgevloeid.

Of, het is eigenlijk niet eigenaardig. Want hoger lonen zijn nog nooit de oorzaak geweest van enige inflatie en ze zullen het ook nooit worden! **Inflatie** vloeit enkel en alleen voort uit werkelijke of kunstmatige schaarste aan goederen. Dit geeft aanleiding om de prijzen op te jagen — en dan komen de lonen achteraan huppelen.

Er heerst nu ook schaarste — en deze schaarste begon ook werkelijk een inflatie te veroorzaken. De prijzen zijn alreeds enorm gestegen. Maar toen de lonen achteraan kwamen huppelen — zei de overheid: stop! — geen hoger lonen, want dan komt er inflatie. Doch de ondernemers en tussenhandelaars hadden de buit binnen door de prijsverhogingen — en nog steeds rolt deze buit bij hen binnen.

Daardoor kunnen zij sparen — de werkers delen in de „algemene armoede”.

We hebben hier de armoede-positie van de Nederlandse werkers in haar volle naaktheid geschetst — deze armoede-

positie, waaraan zij zijn overgeleverd door gevolg te geven aan de roepstem van de oude organisaties met het politieke verleden.

Evenals voor de oorlog — heersen in ons land wantoestanden voor de werkers, enkel en alleen doordat deze zich weer hebben laten verdelen, doordat ze weer de speelbal zijn geworden van de politiek.

En het blijkt thans, dat zelfs zij, die meenden een beginsel van eenheid te hebben gevonden — die meenden, dat ze nu een organisatie hadden gevonden, die vrij zou zijn van politieke smetten — bedrogen zijn uitgekomen.

Het was van tevoren te voorzien — dat het hierop moest uitdraaien met de E.V.C. Men kon op z'n vingers natellen, dat „De Waarheid” niet voor niets de E.V.C. zou helpen groot maken. Een politieke partij maakt nu eenmaal niet dag aan dag gratis reclame voor een vak-organisatie — wanneer ze daar geen politieke oogmerken mee voor heeft. Een politieke partij is immers geen liefdadigheidsinstelling, doch een onderneming, die er op uit is om „winst” te behalen — in de eerste plaats zetelwinst. De kolommen, die „De Waarheid” dag aan dag gebruikte om er reclame in te maken voor de E.V.C. — moesten hun prijs opbrengen.

Welnu: thans is die bedoeling ook aan de leden van de E.V.C. duidelijk geworden, nu de C.P.N. de leiding van de E.V.C. drijft naar de fusie met het N.V.V.

Voor de oorlog faalden steeds alle pogingen van de communisten om vaste voet te krijgen in het N.V.V. Dit was verkocht aan een andere politieke partij — de S.D.A.P.

Na de oorlog heeft deze partij echter lelijk gedaan tegen het N.V.V. — het heeft de bestuurders hiervan hun zittenblijven onder Woudenberg en andere „onzuivere” dingen verweten.

Dit was een politieke zet van de S.D.A.P. — daarmee kon de gunst van de kiezers worden verkregen, die toch voor alles „zuivering” wensten — direct na de oorlog.

Nu doet het N.V.V. een politieke tegen-zet. Het is bereid met de E.V.C. te fuseren — en geeft hiermee de communisten schijnbaar een kans om invloed te gaan uitoefenen in het N.V.V. Schijnbaar — want de oude N.V.V.-functionarissen blijven bij de fusie de voornaamste posten bezetten.

Wanneer de Partij van den Arbeid voldoende is geschrokken — en voldoende water in de wijn heeft gedaan inzake haar

houding tegenover het N.V.V. — worden de oppositionele elementen wel weer uit het N.V.V. geroyeerd.

Het kan op deze wijze dus een dubbele politieke zet worden: en de Partij van den Arbeid wat handelbaarder en een flinke ledenwinst.

De C.P.N. echter grijpt zich vast aan iedere strohalm — om een gooi te doen naar stemmen. Dus ook aan deze: de fusie van de E.V.C. met het N.V.V.

Ziehier het politieke spel dat niet slechts wordt gespeeld met de leden van de organisaties met hun politieke verleden, doch tevens met die van de E.V.C.

Dit maakt de positie van de Nederlandse werkers nog hope-lozer.

Want wat zal het gevolg zijn?
Zullen de besten onder de werkers — die dit poli-tieke spel moeten doorzien! — er niet voor jaren door worden afgestoten? Zullen zij niet — evenals voor de oorlog — terugvallen in wantrouwen — om niet te spreken van defaitisme?
Laten we het niet hopen.

Werkers van Nederland!

Het wordt u immer zo moeilijk gemaakt, en gij kunt het u zelf zo gemakkelijk maken!

**Komt eenvoudig tot eenheid. Tot eenheid! Tot eenheid!!!!
Komt tot eenheid — en gij bereikt, wat gij slechts wilt be-reiken.**

Schudt de politieke tinnegieters — die nooit anders op het oog hebben, dan op u te parasiteren — van u af!

Het is heel eenvoudig: keert ze gewoon de rug toe.

Werkers van Nederland!

Beseft toch, dat het uw prestaties zijn, waardoor Nederland zal moeten worden opgebouwd en her-steld.

Enkel en alleen uw prestaties — uw arbeid!

Voor de oorlog was uw arbeid **koopwaar** — zij het dan ook slecht verhandelbare koopwaar.

Op het ogenblik zou uw koopwaar een betere prijs kunnen opbrengen dan toen — omdat uw koopwaar **nu** eens schaars is. Maar nu de zaken zo staan, mag uw arbeid geen koop-waar zijn. Want dit zou betekenen, dat gij nu eens zelf de resultaten van uw werk zoudt ontvangen. En dat vooral mag niet — daarom heeft men van boven-af verordineerd, dat uw arbeid nu zelfs geen koopwaar meer mag zijn. Ge wordt nu eenvoudig gedwongen die arbeid te leveren tegen de prijs, die van boven-af wordt vastgesteld — en wel zo, dat alleen de ondernemers de resultaten van uw werk zullen ontvangen.

Let wel: de resultaten van uw werk.

Door uw werk zal Nederland — het Nederland van het beleggingskapitaal — herrijzen.

En gij werkers — wat zult gij doen?

Zult ge u bij dit alles gewillig neerleggen?

Zult ge u blijven laten verdelen door hen, die een bondgenootschap hebben gesloten met dit beleggingskapitaal?

Zult ge u langer op sleeptouw laten nemen door politieke tinnegieters?

Zult ge onverschillig blijven toezien, hoe men u — den werker — misbruikt?

Of zult ge toch nog een uiterste poging doen om tot eenheid te komen — om er zo voor te zorgen, dat het herrijzende Nederland — het Nederland van de werkers zal zijn?

Wij kennen al uw bezwaren en vroegere teleur-stellingen.

En ook de teleurstellingen, die gij nu weer hebt ondervonden. We begrijpen ook uw wantrouwen.

En toch durven wij het — als jonge organisatie — aan, om u op te wekken, met ons nog een uiterste krachtsinspanning te wagen.

We zeggen u ronduit: het wordt onze organisatie niet gemak-kelijk gemaakt. Want men weet wat wij willen!

Doch ieder mag weten, wat wij willen:

Wij willen, dat de Nederlandse werkers de han-den ineen slaan — en tot eenheid zullen komen

om het Nederland van de werkers te scheppen,
Het Nederland, waarin de levenspositie van alle
werkers zal zijn veilig gesteld.

Het kan. Wanneer wij slechts willen. Wanneer we slechts
tot eenheid komen.

En omdat het kan — hebben wij de schouders er onder dur-
ven zeten.

Het is een ontzaglijk werk, wanneer we zien,
hoe gemakkelijk de Nederlandse werkers zich op
sleeptouw laten nemen, door hen, die ze willen
verdelen en gebruiken voor hun politieke oog-
merken.

Doch het kan zo'n eenvoudig werk zijn!

Hoe we tot die noodzakelijke eenheid willen komen?

Niet van boven-af. Dat wil zeggen: niet door te
trachten de besturen van de bestaande vak-cen-
trales bij elkaar te brengen. Als we op die een-
heid moeten wachten, dan wachten we tot St.
Juttemus. Want daar zijn altijd wel belangen, die
de eenheid in de weg staan.

Daarom is er maar één weg: die van onder-op!

De eenheid van onder-op begint daar, waar de werkers allen
dezelfde belangen hebben. Dit is in hun onderneming of
bedrijf, in fabriek en werkplaats. Daar liggen hun gemeen-
schappelijke belangen — en die moeten toch behartigd
worden.

Om deze belangen te behartigen, dienen de werkers in fa-
briek en werkplaats de handen ineen te slaan en te komen
tot hun ondernemingsorganisaties, die alle werkers dienen
te omvatten — en waarin de besten hunner naar voren komen
om te onderhandelen — met ieder, waarmee slechts onder-
handeld moet worden voor hun levenspositie.

Dus niet de vertegenwoordigers der vakorganisatie onder-
handelen, doch de vertegenwoordigers der werkers zelve. De
vak-organisatie dient hierbij slechts om te helpen, te steunen,
te stimuleren, te propageren en om de werkers ook buiten de
bedrijven tot eenheid te brengen.

De **ondernemingsorganisatie** is dus het instrument van de
werkers in het bedrijf. De **vak-organisatie** is het instrument

van de werkers **buiten** het bedrijf — om het instrument in
het bedrijf zo doelmatig mogelijk te ondersteunen.

Uit de verschillende ondernemingsorganisaties worden de be-
drijfsorganisaties gevormd — om ook deze op hun beurt weer
samen te voegen.

**Zo groeit de bedrijfsorganisatie van onder-op!
En hier ligt de weg om uit de verpolitiekte maat-
schappij tot de maatschappij der werkers te
komen!**

Werkers van Nederland!

We herhalen — dat we een jonge organisatie zijn — dat we
ook begrijpen, hoe gij zijt bedrogen en teleurgesteld, doch
dat we u toch durven voorstellen om met ons de uiterste
krachtsinspanning te wagen om tot ons doel te geraken.

We beloven u niet — dat we u iets zullen brengen.
We kunnen niet voor Sinterklaas spelen.

We wijzen u er slechts op — wat in **eenheid** is te bereiken —
en hoe we tot die **eenheid** willen komen door **bedrijfsorgani-
satie van onder-op!**

Daarnaast bannen we natuurlijk alles uit, wat die eenheid
nog in de weg zou kunnen staan. Dat wil zeggen: onder eer-
biediging van een ieders godsdienstige of politieke overtui-
ging — zal onze organisatie niet het terrein worden, waar
de politieke hartstochten zullen worden losgelaten. Waar wij
ons geloof belijden, doen we dit niet om verdeeldheid onder
de werkers te zaaien — en waar we er een politieke over-
tuiging op na mochten houden, doen we dit niet om de orga-
nisatie van werkers tot een speelbal van de politieke partijen
te maken.

Wij zoeken niet datgene wat verdeelt,
doch enkel datgene, wat alle werkers **moet** binden
om tot eenheid te komen!

De eenheid is noodzakelijk —
om te komen tot het
Nederland van de werkers.

Werkers van Nederland!

Wat doet gij?

Sluit U aan bij de

Nederlandse Organisatie van Werkers

Hoofdkantoor: FIJNJEKADE 15, DEN HAAG

Enige adressen, waar men o.a.
nadere inlichtingen kan bekomen:

- Hoofdkantoor . Fijnjekade 15, Den Haag, Tel. 112235
Bijkantoor . . Droogdok 16, Amsterdam, Tel. 36034
K. F. de Wit . Karima astraat 8/2, Amsterdam
J. K. Heugens . Laakkade 22, Den Haag
H. Smit . . . Voorzorgstraat 53, Haarlem
C. de Bonte. . Billitonstraat 33, Heemstede
J. Mader. . . Driftstraat 86, Leiden
A. van Mook . Kneppelhoutstraat 37, Leiden
J. Vermeer . . Broekweg 78, Leidschendam
L. C. v. d. Meer. 1eWandeloorddw.str.28,R'dam,Tel.20593
J. Bijlsma. . . Dordtschelaan 149a, R'dam, Tel. 74768
P. A. de Leeuw. Zaagmolendrift 25, R'dam, Tel. 43616
J. J. v. Selm . . Weerdsingel W.z. 33, Utrecht, Tel. 18178
G. G. Nissen . Maagdenbergweg 18, Venlo
C. de Rooy . . Boven F 82, Waspik
H. v. Putten. . Egbert de Grootstr. 34, Noordwijk a. Zee
D. de Boois. . Escamplaan 38, Den Haag
J. J. Hamers. . Aarnout Drostlaan 87, Den Haag
C. v. d. Pol . . Rijksweg Noord 93, Sittard

DE WERKER

Redactie-adres:

J. BIJLSMA - R'DAM-Z.

Dordtschelaan 149 a, Tel. 74.768

Mededelingenblad van de Nederlandse Organisatie v. Werkers

Hoofdkantoor: 'S-GRAVENHAGE — FIJNJEKADE 15

SLAAP KINDJE, SLAAP

Men gaat ons bestrijden met moties!

Er is in Nederland een bepaald soort lieden, welke een bepaald soort politiek menen te moeten voeren. Dat ze die politiek voeren, is natuurlijk hun zaak en dat ze die op hun manier voeren, is eveneens hun zaak. We zouden er dan ook met geen woord over reppen, wanneer ze dat in bepaalde soort politiek niet steeds de werkers betrokken. Doch juist omdat ze dit laatste wel doen, moeten we er noodgedwongen wel enkele woorden aan wijden. Hoewel we 't eigenlijk jammer vinden van die woorden.

Dat bepaalde soort politiek dan van dat bepaald soort lieden, houdt in, dat zij op zekere tijd de eenheid beweren voor te staan van alle werkers; dat ze over alle geschillen, zelfs de politieke geschillen — en dat zijn er niet zo weinig — willen heen stappen om een eenheidsfront te vormen van alle werkers met hoofd en hand. Boze tongen beweren, dat zij zo'n eenheid op zo'n zekere tijd alleen maar voorstaan om in die eenheid hun cellen-bouw-tactiek in praktijk te kunnen brengen. Doch dat laten we voor rekening van die boze tongen.

Een feit is echter, dat zo'n eenheidsbevestiging nooit erg lang duurt bij dat bepaald soort lieden. Opeens zien ze in die eenheid geen heil meer — de kameraden van gisteren worden verklaarde vijanden en de eerst mede door hen gevormde eenheid wordt — voor zover ze deze inmiddels zelf al niet hebben kapot gemaakt — weer de rug toegekeerd.

Vandaag aan de dag wedt dat bepaald soort lieden weer eens op het paard der eenheid. Hun eenheid — wel te verstaan. Genoemde boze tongen beweren, op hoog bevel, uit zekere, nog Europese, hoofdstad. Doch dit laten we al weer voor rekening van die boze tongen. Wij hebben slechts geconstateerd, dat ze sinds het beëindigen van de oorlog nog harder om eenheid hebben geroepen dan de werkers, die uit eigen overtuiging naar eenheid streefden. Zij hebben zich gemengd onder die werkers met een eenheidsprogram, dat ze — zoals ze zelf zeg-

gen — in de „illegaliteit” hebben opgesteld. Dit laatste geeft zo'n program vanzelfsprekend een zeer bijzondere waarde. Welke waarde het overigens nog bezit, hebben we tot op heden nog niet kunnen ontdekken.

Genoemd eenheidsstreven nu van de werkers heeft geleid tot de oprichting van een Eenheidsvakbond en aan die oprichting de bedoelde lieden met hun bepaald soort politiek ook mee. Hun aandeel hierin was, dat zij zorgden van lieverlede alle functies in handen te krijgen en zodoende het gehele apparaat der Eenheidsvakbond. Dat gaf hun tweërlei voordeel. In de eerste plaats betaalt de vakbond nu hun propagandisten en bovendien kunnen ze de vakorganisatie nu precies in de richting sturen, die in hun politieke kraam te pas komt, d.i. de richting waarvan de boze tongen beweren, dat zij uit bovenbedoelde hoofdstad wordt aangevoerd.

De boze tongen laten we er echter weer buiten en we constateren alleen, dat zij inmiddels de Eenheidsvakbond hebben omgezet in een E.V.C. en dat ze nu alles op alles zetten om die E.V.C. weer uit te leveren aan het N.V.V. Zelfs het feit, dat ze daar „grafkelders” hebben ontdekt, kan ze niet tegenhouden. Natuurlijk is het hen te doen om nog groter eenheid. Wie zou daar aan twifelen? Dat mogen hoogstens die 50.000 werkers doen, welke de E.V.C. gedurende de laatste maanden weer hebben verlaten en dat mogen die andere tienduizenden doen, die er nu weer uit zullen tippelen — wij twifelen niet. Wij zijn er met hen van overtuigd, dat men slechts in „grafkelders” afdalt terwille van de eenheid — niet om er cellen te bouwen.

Nu we dat bepaald soort lieden, die dat bepaald soort politiek voert, hierboven min of meer hebben beschreven, willen we ook nog vertellen, waar ze aan zijn te herkennen; n.l. aan een zekere hobby — aan een bepaalde voorliefde voor het doen aannemen van moties. Dringen ze zich bijv. in 'n zekere Vrouwenbeweging, dan eindigen de vergaderingen hiervan vast en zeker met

het doen aannemen van een uitvoerige motie. En ook in de E.V.C.-vergaderingen regent het natuurlijk van door hen ingediende moties. We zijn aan de motie-aanmerij reeds zo gewoon geraakt, dat we het bespottelijke hiervan al bijna zijn vergeten en er al niet meer op letten, dat negenen-negentig van de honderd van zulke moties niet anders zijn dan even zo vele bewijzen van onmacht.

Doch wie schetst onze verbazing, dat één dezer dagen aan ons — redactie van „De Werker” — de eer werd aangedaan, dat ook een dergelijke motie aan ons werd gericht?

U gelooft het misschien niet? Toch is het zo. Leest u maar verder, welk schrijven op ons redactie-tafeltje belandde.

Amsterdam, 1 Februari 1947.

Aan de Redactie van De Werker,
Fijnjekade 15,
Den Haag.

Onderstaande motie werd ons gezonden met verzoek deze aan Uw redactie op te zenden.

Motie

De vertegenwoordigers van de bouwvakarbeiders, georganiseerd in de Eenheidsvakcentrale, bijeen op een Streekconferentie in het Hoekhuis aan den Brink te Deventer op Zondag 17 Januari 1947,

brengen onder de aandacht van het Bestuur van de Bond van Werkers, dat zij in den vervolge verschoond wensen te blijven van het ongevraagd toesturen van het weekbladje „De Werker”.

Vertrouwen, dat aan deze uitspraak gehoor zal worden gegeven.

Hoogachtend,

J. JANSEN, Deventer.
L. ROETERT, Deventer.

We zouden ons nu na ontvangst van deze daverende motie op de borst kunnen kloppen en aan de Nederlandse werkers vragen: „Moet je nog peultjes?”

Doch daarvoor is het geval eigenlijk te droevig. Want hoe moet het er met de geestesgesteldheid van die zich noemende vertegenwoordigers van de bouwvakarbeiders uit de in die motie genoemde streek wel uitzien, dat ze in hun vergaderingen hun tijd gaan verprutsen aan het opstellen en doen

1002 1947

aannemen van zo'n motie? En hoe moet het er met de geestesgesteldheid van hun nog hogere vertegenwoordigers, zetelende in de Landelijke Bedrijfsgroep, uitzien, dat deze een dergelijke motie aan ons doorzenden?

Heeft No. 16 van onze Werker, welke ook aan verschillende bestuursleden van de E.V.C. is toegezonden, zoveel onrust gezaaid in de gemoederen der hierboven nader genoemde lieden? Verlangen ze zo naar rust in de „grafkelders”, dat ze door niets en niemand meer wensen te worden gestoord? Indien dit het geval is, betuigen we uit de grond van ons hart onze spijt, dat we ze even uit hun dommel hebben gewekt. Dat het ons hiermee ernst is, blijkt uit de woorden, die we hierboven hebben geplaatst. Het zijn bekende woorden uit een even be-

kend liedje. De verdere woorden zullen zij zich allicht zelf nog herinneren. Het lijkt ons een bij uitstek geschikt liedje om in de „grafkelders” te zingen.

Inmiddels willen we de heren motie-onisten in ruil voor het verstoren van hun gemoedsrust enige ideeën aan de hand doen voor volgende moties. Als ze nu weer eens een motie lieten aannemen tegen die stromingen in ons land, welke net als zij ook vrees betonen voor de eenheid der werkers en welke bij vergissing daarom tegen de E.V.C. ageren?

Dan kunnen ze daarna weer eens een motie aan ons richten omdat we andermaal een beroep hebben gedaan op hun geweten — met deze „Werker”.

Red.

De machine wordt vermenschlijkt, de mens vermachinaliseerd!

De strijd om de persoonlijkheid!

Het resultaat van het maatschappelijk stelsel waaronder wij leven en wat wij aanduiden met het woord „kapitalisme”, is in diepste betekenis, dat tussen de arbeid, dus de mens, en de natuur een onoverbrugbare kloof is ontstaan, waarin zich de afgod kapitaal en zijn dienaren bevinden. Aan daardoor kan de moderne mens zo zien worden, alleen daardoor werd de verhouding tussen mens en mens hoe langer hoe minder stoffelijk en persoonlijk. Men vraagt zich niet af „wat”, laat staan „hoe” — de enige beslissende vraag is thans nog maar „hoeveel”.

Het zo afgrijselijke getal, zakelijk en abstract, wordt tot essentieel kenmerk ook van de mensen onderling. Daarmee is de mens, het individu, de persoonlijkheid voor eens en altijd bepaald, gefixeerd.

Eenmaal was Duitsland er trots op, het meest veramerikaanste volk van Europa te zijn. Wellicht is het onpersoonlijk maken der onderlinge betrekkingen en de gelijkmakerij in Europa nog niet zo ver gevorderd dan in het land van de dollar, maar toch, oorlog, inflatie en crises hebben er verwoestingen aangericht op maatschappelijk en geestelijk terrein, welke zich juist nu openlijk en schrikwekkend openbaren.

Ondanks organisaties als de „Stichting van den Arbeid”, hebben arbeiders en ondernemers in wezen alleen nog maar contact met elkaar door het medium geld! Loon- en tariefkwesties beheersen het economische, ja zelfs het openbare leven, zodat men zich dikwijls afvraagt, of het heil van ziel en lichaam alleen nog daarvan afhangt. Niet meer geldt het schone woord, dat de arbeider zijn loon waard is, maar dat ieder arbeider juist zo'n deel is van een grote, abstracte, gelijksoortige massa, als de gulden een deel is van een som gelds en een verbruiksartikel een deel van een grote stapel in een warenhuis.

De mens heeft geen beroep meer, alleen nog maar een betrekking; deze verwisselt

hij even gemakkelijk als een paar handschoenen. Zelfs zij, die jarenlang aan de universiteit een bepaald vak hebben gestudeerd, 't zij medicijnen, chemie, wiskunde of geschiedenis, zij stappen vlot buiten hun vak... indien zij maar geleidelijk voordeel behalen! Wanneer de grote Schiller van medicus, professor in de geschiedenis werd, zette innerlijke roeping zich tenslotte door tegen alle uiterlijke dwang in. Tegenwoordig gaat het bijna altijd om gevallen waarbij noch het ene, noch het andere beroep als roeping wordt beschouwd, maar beide alleen maar middel zijn om geld te verdienen.

Het beroep, de betrekking, is al evenzeer een ruilbaar middel geworden als het geld en wel een middel, dat het gehele openbare leven doordringt en beheerst!

Geld, geld, geld, het meest grandiose voorbeeld, hoe iets, dat op-zich-zelf alleen maar middel is, een alles beheersend „doel-in-zich-zelf” kan worden. Zodoende krijgt ons gehele particuliere en openbare leven die zieloze stijl. Zeker, ook het particuliere leven! In de z.g.n. moderne kringen verkeert men ook onderling alleen nog maar door middel van de ruilbare, gangbare en vaak versleten munt, die ieder, als ware het losgeld, in zijn hersens bij zich draagt. Het nieuwste toonbeeld, de nieuwste filmster, het nieuwste boek, alles is gangbare munt, onverschillig of het zwijnerij is of niet; d.w.z. of het tot de cultuur of tot wancultuur behoort. Het is alles leuzen, modewoorden, gangbare zinswendingen, aangeleerde of ingeruilde opinies... De menselijke persoonlijkheid, het meest kostbare geschenk, wordt volkomen vermoord. Het zuivere rekenen, begonnen bij het geld, maakt zich overal geldend: in de politiek, in het openbare zowel als in het particuliere leven!

Natuurlijk is dit artikel niet de plaats om dit doordringen van het geld in onze levensstijl, op alle gebieden te belichten. Het was alleen maar onze bedoeling even aan te stippen, welk een ontzettende omvang deze naar het geld georiënteerde ontwikkeling van het zijn tot het hebben, heeft bereikt.

Toch lijkt het ons ook voor onze werkers van genoeg belang zich steeds duidelijk voor ogen te stellen, dat het geld, als meest begripmatige abstractie van onze tijd, de ware god van deze tijd, ons het duidelijkst de weg verspert waarlangs wij de maatschappij moeten opheffen uit de afschuwelijke chaos, waarin zij verzonken is.

Wij, productieve werkers, dienen ons te vertzetten tegen de opvatting dat het geluk, dat het geld de mensheid brengt, de moeite van onze strijd waard zou zijn! Het gaat in onze strijd om veel hoger geluk, n.l. om het hoogste geluk der mensheid: de persoonlijkheid!

Daarom gaat onze strijd in de maatschappij ook en vooral tegen de afschuwelijke vernedering van de mens. Samengestuwd in massa, in fabrieken en werkplaatsen, wordt de mens zielloos, goddeloos en materialistisch, d.w.z. vatbaar voor de geldgeest. Het kapitalisme niveleert de mens zowel als de machine: de machine wordt vermenschlijkt, de mens vermachinaliseerd. In de machine wordt een ziel gefantaseerd, maar den mens wordt de ziel ontrukkt. Het hoogtepunt is de synthese van de moderne machinemens.

Het kapitalisme heeft de productiemiddelen technisch volkomen opgebouwd, maar het heeft in de mensen zelf een puinhoop achtergelaten. Een generatie zal nauwelijks in staat zijn de aangerichte verwoestingen in de mens zelf op te ruimen. Toch zullen het de productieve werkers zelf zijn, die deze grote en moeilijke taak moeten verrichten!

de J.

DE BLAUWE TRAM

Vrienden van de Blauwe!

De buitengewoon lange winter heeft ons bijzondere parten gespeeld, zowel bij de uitoefening van onze dienst, die we trots alles zo goed mogelijk moesten uitvoeren, als in de organisatie. Doch we mogen nu aannemen, dat het leed ook hier weer is geleden, zodat we ons thans dienen op te maken voor de komende strijd. Want er is nog wel het een ander te verbeteren aan de positie van de werkers bij de Blauwe.

Wat zeggen we... verbeteren?

Neen vrienden, het is veel erger, er staan verslechteringen voor u op stapel, waar we ons met alle kracht tegen dienen te verzetten.

Want al wordt onze koninklijk goedgekeurde en dus door de wet erkende organisatie door onze directie dan nog steeds niet erkend, we weten toch zo het een en ander van wat er zich achter de schermen tussen de directie en de met haar samenwerkende organisaties afspeelt. Zo is ons ook het een en ander ter ore gekomen omtrent toekomstige verslechteringen wat betreft uw dienstijden.

Reeds nu kunnen we er op wijzen, dat eenheid een eerste vereiste is om in de komende strijd sterk te staan.

Maakt er ook uw vrienden, die nog niet de weg vonden naar onze organisatie, op attent, dat deze eenheid zal zijn geboden.

De Contact-Commissie.

Kolenmisère in Engeland

EN BIJ ONS?

De Nederlandse pers staat sinds het beëindigen van de oorlog in het teken van bijzondere belangstelling voor Engeland en de problemen, welke zich daar voordoen. Dit is niet zo heel verwonderlijk, wanneer men bedenkt, dat de problemen van Engeland eigenlijk precies dezelfde zijn als die van Nederland.

Nu is het voornaamste probleem waar Engeland op het ogenblik mee heeft te kampen, het kolenprobleem. Dit is in de eerste plaats te danken aan de strenge winter, die we dit jaar hadden. Daarop had men ook in Engeland niet gerekend.

Doch er zijn meerdere oorzaken en o.i. belangrijker oorzaken te noemen. In de eerste plaats het kapitalistische wanbeheer van voor de oorlog. Het kapitalistische beheer is er overal op uit om met zo weinig mogelijk kosten een zo groot mogelijke winst te behalen. En dit heeft bij de exploitatie van de Engelse mijnen geleid tot lage lonen voor de mijnwerkers en het in gebruik houden van verouderde installaties. Er is dus jarenlang roofofbouw gepleegd op de Engelse mijnen en op de Engelse mijnwerkers. Die roofofbouw heeft tijdens de oorlog zijn climax bereikt — en dat alles gaat zich nu wreken.

Werkers, tobt niet langer

ER LIGT EEN GOUDMIJN VOOR U KLAAR

Zestien jaar heb ik ononderbroken gewerkt en naar mijn bescheiden mening hier voor een behoorlijk salaris genoten. Ik deed mijn werk met plezier, omdat ik er ambitie voor had. Het noodlot wilde echter, dat ik werkloos werd en ik, o rampzalige onnozelheid, ging de weg, die ook duizenden anderen gingen, namelijk naar Sociale Zaken.

Aan Sociale Zaken te Rotterdam is men echter niet zo kwaad. Enige weken ontving ik een overbruggingsuitkering van f 28,—. Doch de ambtenaar deed inmiddels zijn best om passend werk voor mij te vinden, hetwelk hem ook inderdaad gelukte en waarvoor ik hem ten hoogste dankbaar ben.

Ik kreeg dus een oproep om bij S. Z. te komen en daar werd ik kalmaan voorbereid om de schok te kunnen opvangen. Mijn leeftijd werd eerst even gememoreerd (ik ben n.l. 48 en dan begint men tegenwoordig reeds aan seniele aftakeling te lijden), daarna kwam de mededeling, dat ik dus wel geen kans meer zou maken op normaal werk, toen kwam het spook der D.U.W. even naar voren, om eindelijk van den ambtenaar te mogen vernemen, dat er een passende werkring voor mij was gevonden. Ik moest echter zelf solliciteren. Doch dit laatste ging zo eenvoudig, dat het mij zelf verwonderde.

Ik stapte dus dezelfde dag nog binnen bij

Maar er is nog een derde oorzaak aan te wijzen, een oorzaak, die we tot op heden nog in geen enkel blad hebben zien aangegeven, doch die desniettemin de voornaamste oorzaak van alle is. Deze oorzaak is het kapitalistisch wanbeheer van na de oorlog.

Misschien denkt men een moment, dat we ons thans vergissen, omdat men in Engeland na de oorlog een Labour-regering heeft gekregen en omdat die Labour-regering in de eerste plaats de mijnen heeft genationaliseerd.

Doch we vergissen ons niet en herhalen, dat de kolenmisère in Engeland grotendeels is te wijten aan het kapitalistische wanbeheer van na de oorlog.

Het feit, dat men in Engeland in de eerste plaats de mijnen heeft genationaliseerd, bewijst, dat men daar heus wel voldoende aandacht heeft besteed aan het kolenprobleem. Daarbij had Engeland het voordeel, dat de mijnen tijdens de oorlog volkomen intact zijn gebleven. Men had dus voldoende mogelijkheid om in de behoeften van het Engelse volk te voorzien en ook om een behoorlijke reserve te vormen voor de extra strenge winter. Doch evenals alle andere landen heeft men zich in Engeland ook geworpen op de uitvoer. Volgens het kapitalistische stelsel geldt nu eenmaal de regel,

dat men zo veel mogelijk naar anderen moet zenden om zelf iets te hebben. 't Is een wonderlijke regel, doch alle officiële economen verkondigen hem in dienst van hun broodheren — dus heeft men zich in Engeland na de oorlog ook geworpen op de uitvoer en de kolenvoorraad ook daar in de eerste plaats beschikbaar gesteld voor de industrieën, welke voor de uitvoer werken. Men kan echter de kolen maar eenmaal gebruiken — en dus waren de reeds verbruikte kolen er niet meer toen ze opeens bijzonder nodig bleken te zijn. Vandaar de kolenmisère in Engeland.

En bij ons? Uit een voor enige weken geleden ingesteld onderzoek in Nederland bleek, dat meer dan 30 procent van het Nederlandse volk zonder kolen zat. Bij de minstbedeelden was het natuurlijk nog erger. Daar zat 40 procent van de kou te bibberen bij een lege kachel. Zij, die dat bekend maakten, vermeldten er nog bij, dat het Nederlandse volk toch niet mopperde.

Inderdaad, het Nederlandse volk moppert niet meer, wanneer het weer eens zoiets ondervindt. Het heeft elke illusie laten varen — zelfs de illusie dat mopperen nog iets zou baten.

En mopperen baat ook niet tegen kapitalistisch wanbeheer. Het enige wat hier tegen tenslotte kan baten is hechte organisatie van werkers — die dan gezamenlijk een ander beheer afdwingen.

hij nu heeft, wanneer hij zelf het werk ging doen wat mij nu werd aangeboden.

En toen beging is de grootste fout, die ik begaan kon. Ik kreeg n.l. min of meer medelijden met dien chef, welke al maar goede betrekkingen aan anderen stond te vergeven en er zelf steeds naast greep. Ik bood hem dus aan, dat hij dan de mij aangeboden betrekking maar zou gaan waarnemen voor dat dubbele van zijn salaris en dat ik voorlopig wel gepoogd zou nemen met zijn baantje van chef tegen hetzelfde salaris dat hij nu genoot. Mijn goede bedoelingen bleken echter verkeerd te worden begrepen, want de chef vond mijn aanbod brutaal. Hij was ook begonnen met dat andere werk, doch door zijn ijver en werkkraft had hij het nu gebracht tot chef (doch tegen de helft van het salaris dat hij op die andere manier verdienen kan) en nu moest ik maar eens tonen, dat ik dezelfde werkkraft als hij kon ontplooien. En als ik dit inderdaad kon, dan kon ik ook chef worden tegen de helft.

Eerlijk gezegd is het me nog nooit duidelijk, hoewel het me doet denken aan Oud-Romeinse gewoonten. Ook toen kwam het voor, dat men een opzichter over landbouwsclaven minder beloonde dan die slaven, omdat hij lichter werk had te verrichten.

Hoe het echter zij, het bleek mij uit het verdere gesprek, dat ieder die niet te beroerd is om te werken, daar wordt aangesteld en dat men daartoe niet eens een aanbeveling van Sociale Zaken nodig heeft. Men heeft zich slechts te melden — doch

De chef vertelde, dat hij gemakkelijk het dubbele kon verdienen van het salaris dat

hale per ongeluk niet de stomiteit uit om ook medelijden te krijgen met dien chef, welke deze banen heeft te vergeven. Wat men daar kan verdienen, heb ik boven reeds vermeld.

Welaan — gij metaalbewerker — smijt neer uw gereedschap en uw vuile overall. Kleed u als heer en meld u voor deze betrekking.

En gij — bouwvakarbeider — staak uw wederopbouw, het loont immers toch niet, en grijp de kans die u hier wordt geboden.

En gij — zetter — smijt uw zethaak neer en... och neen, wacht nog even, blijf s.v.p. voorlopig nog even doorzetten en vraag den drukker of hij ook zo vriendelijk wil zijn. Want wanneer gij uw werk zoudt neersmijten, zouden alle werkers, die bovenvermelde bedragen verdienen, allen plotseling werkloos worden. Want deze kapitale bedragen worden verdiend met het Colporteren voor een dames-weekblad.

Gij werkers van Nederland — meldt u bij de administratie van dit blad (neen, we bedoelen niet het onze, want dat geeft zo veel niet), doch van „Margriet” — en verdient daar veel geld! Gij behoeft dan niet langer te tobben met het schamele loontje, dat men u nu laat verdienen.

En gij — Nederlandse huisvrouw — rust niet voor ge er van verzekerd zijt, dat uw man zich heeft gemeld bij de administratie van het damesweekblad „Margriet”. Er is daar voldoende emloop voor hem en hij verdient wat hij slechts wil. Waarom zoudt ge nog langer trachten de eindjes aan elkaar te knopen van de verdienste die ge nu ontvangt? Het lukt u immers toch niet! Stuurt uw man dus naar „Margriet”.

En gij — Nederlanders van goeden wille — waarom nog langer uw aandeel genomen in de algemene armoede? Gedeeld wordt die armoede immers toch niet! Er is uitkomst voor allen:

Colporteert met „Margriet”

En Uw ellende zakt in 't niet!

Jammerlijk is deze baan
Aan mijn neus voorbijgegaan.

v. DERM.

Hoe lang nog?

Zij, die in onze kapitalistische samenleving aan de touwtjes trekken, zitten voor een moeilijk probleem. Dit probleem is: „hoe keert men aan de werkers een zo laag mogelijk loon uit en laat men ze toch alles kopen, wat ze produceren?”

Natuurlijk is dit probleem niet op te lossen — hetgeen niet wegneemt, dat alle economen er in dienst van hun broodheren toch nog steeds hun hoofd over breken.

Voor de oorlog hadden de economen in ons land de oplossing gevonden. En heel eenvoudig. Ze zeiden: *verlaag de lonen nog meer, dan worden de producten zo goedkoop, dat we ze in het buitenland kunnen verkopen.* Doch het eigenaardige was, dat de economen in alle andere landen diezelfde oplossing ook hadden gevonden. En dus verlaagde men in alle landen de lonen steeds

meer en probeerde zijn producten in het buitenland te verkopen. Het gevolg was, dat men elkaar zo hevig ging beconcurreren, dat er weer eens een oorlog uit voort kwam.

Of men nu echter wijzer is geworden? Geen haar.

Ook nu ziet men heel goed in, dat over enige tijd, wanneer de schade die men door de oorlog opliep, weer is hersteld, weer voor hetzelfde probleem komt te staan, als we hierboven aangaven. En in elk land neemt men zich dan ook voor om dit probleem weer op dezelfde manier op te lossen.

Er is hierbij echter een land, dat er op uit is om alle andere landen daarbij een slag voor te zijn. Dat land heet toevallig Nederland. Zij, die in Nederland aan de touwtjes trekken, weten ook wel dat het probleem nooit in eigen land is op te lossen en dat ze dus straks weer moeten trachten zoveel mogelijk uit te voeren. Maar ze begrijpen ook, dat alle andere landen dat straks ook proberen. Dus, zegt men in Nederland, laten we dan nu vast beginnen, nu er in de wereld aan alles nog gebrek heerst. Laten we nu vast de lonen zo laag mogelijk houden, dan worden onze producten goedkoop en kunnen we ze reeds nu beginnen uit te voeren. Men zegt het niet alleen, maar men handelt ook aldus.

Om zo echter te kunnen handelen, heeft men het eerst klaar moeten spelen, dat de Nederlandse werkers genoeg nemen met hun lage lonen. Daarvoor heeft men zich medewerking verzekerd van de „Stichting van den Arbeid”, de „Raad van Vakcentrales” en de daarbij aangesloten organisaties. In ruil voor hun „erkenning” hebben deze organisaties zich werkelijk voor deze koehandel geleend. Vandaar, dat de Nederlandse werkers, in ruil voor de „erkenning” van hun organisaties, in bittere armoede zitten. En ze schijnen het nog niets door te hebben.

Doch al hebben de Nederlandse werkers het dan nog niet door, in het buitenland weet men het wel! Bijv. in België. Zoals bekend, is men reeds enige tijd bezig over economische samenwerking tussen Nederland, België en Luxemburg, waarover ook in België natuurlijk zoo nu en dan het een en ander in de kranten wordt geschreven. Doch het blijkt, dat men Nederland daar niet in ieder opzicht vertrouwt. Want voor enige weken schreef een Belgisch blad:

Welke zin hebben alle beloften van samenwerking welke uit Nederland komen, wanneer de lonen er kunstmatig op een laag peil worden gehouden?

Dat, wat het merendeel der Nederlandse werkers nog niet schijnt door te hebben, heeft men dus in België al lang gezien, n.l. dat de lonen in Nederland kunstmatig op een laag peil worden gehouden!

Doch nu wat anders: Hoe lang zullen de Nederlandse werkers dit nog dulden?

Afdeling AMSTERDAM

Belangrijk bericht

Ingaande de week van 24 Maart, zal de afdeling Amsterdam van onze organisatie overgaan tot het uitkeren van de overbruggingsgelden aan onze werkloze leden.

De uitkering zal plaats hebben iedere Donderdagmiddag tussen 2 en 3 uur, aan ons kantoor Droogbak 16.

Opgave van werkloosheid moet onverwijld geschieden aan bovengenoemd kantoor, of, wanneer dit niet geopend is, kan zulks plaats vinden ten huize van den heer de Wit, Karimatastraat 8 II.

HET BESTUUR.

Verzilvering vacantiebonnen

Onze leden worden er opmerkzaam op gemaakt, dat voor de 2e Paasdag 4 vacatiebonnen kunnen worden verzilverd.

Voor de afdelingen is de volgende regeling getroffen:

Amsterdam en Haarlem. De leden in deze afdelingen kunnen in de week van 7—12 April 1947 bij incasso hun vacatiebonnen verzilveren bij den correspondent.

's-Gravenhage. Kantoor Fijnjekade 15.

8 April 1947 van 9—12 uur v.m. de letters A. t/m L.

8 April 1947 van 2—5 uur n.m. de letters M. t/m Z.

Utrecht. Bij den heer J. J. van Selm, Weerd-singel W.Z. 33.

Op 8 April 1947.

Alle andere afdelingen moeten in de week van 31 Maart t/m 5 April 1947 hun vacatiebonnen bij den correspondent inleveren en zal de uitbetaling plaats vinden in de week van 7 t/m 12 April 1947.

Het aandeel, dat de Nederlandse Organisatie van Werkers kan leveren in de strijd tegen het kapitalistische stelsel, is:

Stimulering van de bedrijfsorganisatie v. onder-op.

Daarom levert zij dit aandeel!

De Bedrijfsorganisatie van onder-op begint bij de zelf-organisatie der werkers in de ondernemingen tot ONDERNEMINGSORGANISATIES.

DE WERKER

Redactie-adres:

J. BIJLSMA - R'DAM-Z.
Dordtschelaan 149 a, Tel. 74.768

Mededelingenblad van de Nederlandse Organisatie v. Werkers

Hoofdkantoor: 'S-GRAVENHAGE - FIJNJEKADE 15

WAAROM

in de Vakorganisatie?

(Ingezonden)

M. de R.,

Ik dank u voor de bereidwilligheid, waarmee u voor deze ingezonden mededeling plaats inruimt in het Mededelingenblad, dit temeer, daar ik nog maar sinds kort tot de uwen behoort. Maar mijn vrijmoedigheid om nu reeds dit ingezonden stuk ter plaatsing aan te bieden, spruit voort uit de blijmoedigheid, waarmee ik binnen uw kring ben getreden.

Laten wij de zaak even recht zien: onze organisatie — en met trots schrijf ik dit onze neer — onze organisatie is maar niet zo een organisatie van werkers, zoals er zo vele zijn. Tenminste — als waar blijkt te zijn wat men mij van haar heeft verteld. Zij is — heeft men mij verteld — een bijzonder kind onder de Nederlandse vakbonden. Zij is nog niet zo oud, eerder jong te noemen. Zij heeft grote broers, met brede borsten en gespierde armen. Zij zeggen te weten wat het betekent een vakbond te zijn. En toen de Nederl. Organisatie van Werkers geboren werd, hebben zij, de volwassenen, nauwelijks gekeken en geschamperd: daar heb je een nakomertje, wij zijn benieuwd hoe die het er af zal brengen.

Maar... zij vergaten dat dit nakomertje juist het leven dankte aan de tekortkomingen van haar grote broers. Want zij wist — hoe eigenaardig dit moge klinken — reeds voor haar definitieve geboortedatum heel precies, wat zij wilde en dat was juist datgene, wat de grote broers niet wilden. Kijk, dat vind ik nou zo sympathiek van dat nakomertje. Daarom ben ik lid geworden, daarom steun ik haar. Niet omdat ik zo graag contributie betaal — heeft u daar ook zo'n hekel aan? — en niet omdat ik de voor-

zitter zo'n nobel mens vind — wat hij zonder twijfel is — en ook niet omdat ik het, nu ja, wel aardig vind om zo nu en dan eens gezellig te vergaderen — je ziet weer eens een paar andere gezichten en je vrouw is er niet op tegen —. Neen, om al deze redenen had ik ook bij een van de grote broers terecht gekund en dat heb ik juist nooit gedaan....

Mag ik eens een vraag stellen? Ik zal hem gelijk beantwoorden. Dat is gemakkelijker, hoewel de vraag dan misschien overbodig lijkt, maar echter niet is. Het staat n.l. een ieder vrij hem in zijn binnenkamer zelf te beantwoorden. Men geve nu slechts acht op de wijze waarop ik hem in mijn binnenkamer heb beantwoord. De vraag luidt: Waarom hebben de werkers zich verenigd in een vakorganisatie? Deze vraag raakt de kern en het antwoord moet, als het goed is, staan in de beginselen der vakorganisatie. En dat antwoord is: **Om te strijden!**

Korter kan het haast niet worden uitgedrukt, eerder is een langere omschrijving nodig om geheel duidelijk te zijn. Maar de kern is het wel. Nu hebben de vakbonden deze kern in zekere zin wel in het oog gehouden.... alleen, zij stredden niet met elkaar, maar keken naar hun brede borsten en gespierde armen... en stredden tegen elkaar. Zij gebruikten daarbij als verschansing hun bondschauvinisme en voerden als vaandel de hegemonie van hun bond.

Nu is strijden in wezen een hoogst onelegante sport, waarbij je de kans loopt je kleren te scheuren en verwondingen op te doen, maar... je kan ook winnen. En dat is de drijfveer van alle strijd: **overwinning en winst.**

Nu zal het kortweg ieder duidelijk zijn, dat twee mensen, die naast elkaar werken en zich om de een af andere reden in twee verschillende vakbonden hebben georganiseerd, er geen belang bij hebben om elkaar via hun vakbonden te bestrijden, maar toch gebeurt dat. Hoe komt dat? Omdat de vakbonden, toen zij eenmaal genoeg leden teldden om zich machtig te kunnen voelen, het doel van hun ontstaan gingen vergeten. En dat doel is: **strijd — goed, maar dan tegen misstanden, die den werker de weg naar betere sociaal-economische omstandigheden versperren.**

Ik ben van de Nederl. Org. van Werkers lid geworden omdat zij dat doel nastreeft. Ik zeg erbij: als ik het alleen zou kunnen deed ik het alleen. Dus ik treed niet toe omdat het strijden mij verveelt en ik never een ander voor mij laat denken en werken. Als dit het geval was, zou ik mij zelf een grote mislukking vinden. Ik weet evenwel, dat ik, alleen staande, geen schijn van kans heb ook maar iets in te brengen in de grote kamp om sociale rechtvaardigheid en economische vooruitgang. Daarom sluit ik mij aan bij lieden, die hetzelfde willen als ik, want eendracht maakt machtig. En machtig moeten wij zijn om te winnen de slag, die geleverd wordt om sociaal-economische vernieuwing. Want die staat op de voorgrond in onze organisatie. Daarom ben ik er lid van geworden. Ware dat niet het geval, dan was ik reeds lang bij een neutrale bond ingeschreven. Maar juist, omdat onze organisatie werkelijk een nieuw element brengt in het vakbondprogramma, iets wat niet bij de oude te vinden is, daarom voel ik mij aangetrokken.

In de grond van mijn hart verfoei ik de strijd, want hij is onelegant, zoals ik reeds opmerkte. Maar ik moet winnen. Winnen — iets voor mij zelf en mijn gezin als het kan, maar op zijn minst wil ik toch de weg effenen voor mijn nakomelingschap, opdat zij met minder strijd, meer winst zullen hebben. O zeker, ik zit ook liever thuis, verze-

kerd van f 50,— of meer per week, met een driedubbel tabaksrantsoen. En ik kan mij heel goed begrijpen, dat er velen in de oude vakbonden rust zoeken in plaats van strijd. En dat ze, als ze hun vergaderingen bezoeken, zo graag praten over hun liefhebberijen, liever dan zich te verdiepen in de consequenties van hun bondsprogramma, hetgeen strijden betekent, en „actief-zijn” wil zeggen en dus tot nadenken en handelen dwingt. Maar tot diegenen zou ik willen zeggen: Word maar niet kwaad, maar ga weg uit onze beweging. Ga dansles nemen of voeg je bij een amateur-toneelclub, daar kan je beter werk doen. Hier hebben wij niets aan je. Want hier dient gestreden te worden. Bovendien lopen wij de kans dat je vandaag of morgen per ongeluk tot bezoldigd bestuurder wordt benoemd en dat risiker je liever niet.

Natuurlijk worden zulke mensen dan juist kwaad en blijven ze in de bond. Omdat ze er horen, zeggen zij dan, maar dat verbeelden zij zich maar.

Een organisatie, en zo ook degenen, die er deel van uitmaken, behoort doortrokken te zijn van strijdlust. Zodra de strijd gewonnen is, houdt de organisatie op te zijn een organisatie van werkers. Maar dan moet het ook gewonnen zijn en moeten wij met een variant op Multatuli kunnen zeggen: „Wijs mij de vijand, die ik bestreden heb...”

DE WINTER

Onderschrift:

Inderdaad is de Nederl. Organ. van Werkers een andere organisatie dan al de andere. Zelfs de redactie van haar blad is anders dan elke andere redactie... en neemt dit ingezonden stuk als hoofdartikel.

Het doet ons n.l. genoegen, dat één onzer leden het ook eens vertelt, dat het niet steeds aan het bestuur wordt overgelaten, om te vertellen... dat wij moeten strijden! Tegen het vervloekte kapitalistische stelsel en vóór een algehele sociaal-economische vernieuwing.

DE REDACTIE.

Nederlandse Organisatie van Werkers
Afdeling DEN HAAG

Voorlopige aankondiging.

op Vrijdag 28 Maart te 's avonds 8 uur zal de afd. Den Haag van de Nederl. Org. v. Werkers in één der zalen van het gebouw Amicitia een feestelijke bijeenkomst beleggen. In het kader van ons culturele werk zal voor deze avond medewerking worden verleend door de BIJENROEP met zang, declamatie, muziek, enz., enz., o.a. „De eigenwijze liedjes van Brammetje” uit het Cor Ruys' Cabaret.

De toegang zal gratis zijn voor alle leden, alsmede voor hun huisgenoten en verdere belangstellenden. Alle leden uit Den Haag houden dus deze avond vrij.

HET PLAN 1947

Herstelpogingen binnen het raam van een vervloekt stelsel!

Tot mislukking gedoemd!

Toen ons land werd bevrijd, was de meest noodzakelijke taak voor onze regering, zich een duidelijk beeld te vormen van de economisch zeer deplorabele toestand, waarin ons land verkeerde. Zij diende na te gaan, hoe of met de nog voorhanden zijnde hulpmiddelen kon worden gewoerd, om te trachten het leven er in te houden en de misère het hoofd te bieden.

Tot het volvoeren van deze niet zo eenvoudige taak werd opgericht het Centraal Planbureau, onder leiding van professor Tinbergen. Van een bepaald afgerond plan is tot op heden nog weinig sprake geweest. Wel zijn een drietal nota's opgesteld over: „Het Nationale Welvaartsplan 1946.”

De eerste nota werd reeds het vorige jaar gepubliceerd. Het was duidelijk, dat men was begonnen nog eens na te gaan hoe de toestand was en welke mogelijkheden er waren. Bij de onvolledigheid van de statistische gegevens zeker geen gemakkelijke taak. Men heeft een soort begroting gemaakt, die zo ongeveer onze gehele nationale huishouding omvat. Schattingen van onze beroepsbevolking, van de werkgelegenheid, van de arbeidsproductiviteit en van de eventuele nationale productie zijn opgenomen. Tevens is gepoogd na te gaan, hoeveel buitenlands bezit vereist zal zijn om tot een invoerquota gelijk aan dat van 1938 te komen. Kortom, dit alles is zeer zeker heel interessant uit een oogpunt van een zogenaamde nationale boekhouding, maar hiermede is toch niet het doel bereikt.

Het diende toch een geschikt uitgangspunt te zijn voor een ernstige en actieve regeringspolitiek tot leniging van de in nood verkerende bevolkingsgroepen. Dat deze uitge-

CENTRAAL PLANBUREAU

breide arbeid van het Centraal Planbureau wat dit laatste betreft vruchtdragend heeft gewerkt, is helaas nergens gebleken.

Er is verder een plan ontworpen, genaamd het „Centraal Economisch Plan 1947”. Dit plan poogt de weg te wijzen naar redding en herstel. Het draagt een taakstellend karakter. Het probeert vast te stellen, wat het Nederlandse volk zal moeten volbrengen, wil het niet in het huidige moeras blijven steken. Het bureau is van mening, dat in zes jaren de kapitaalvoorraad per hoofd van de bevolking weer op het oude peil zal zijn gebracht. Verder meent men de oude arbeidsproductiviteit in vijf jaren terug te kunnen winnen.

Onze export wordt op 1 miljard geraamd voor 1947 en op 2 miljard voor 1948.

Ieder, die geen vreemde is in ons bedrijfsleven, zal zich met ons verbazen, over zoveel zonnig optimisme.

Om nu maar één ding te noemen: na de vorige wereldoorlog, toen er hoegenaamd niets vernield was, duurde het nog zes jaar voor de oude arbeidsproductiviteit weer was bereikt!

En wat nu te zeggen van de exportbedrijven!

Elk land ter wereld is als een waanzinnige bezig zijn export tot het uiterste op te jagen. Daarnaast wordt als eis aan de verschillende bevolkingen gesteld om zuinig, doodzuinig te leven. Ook voor ons volk preekt men de uiterste zuinigheid, dag in, dag uit. Maar wie moet dan toch in 's hemelsnaam dit alles kopen, wat men wil uitvoeren? Welke landen moeten onze verdubbelde export — aangenomen dat ons productie-apparaat het kan opleveren — van ons afnemen? Overal immers streeft men naar verdubbeling van de productie, maar tevens naar verlaging, versobering van het levensniveau!

Het voorbericht vermeldt, dat de regering heeft besloten voorshands de in de nota genoemde cijfers als uitgangspunt voor haar beleid op economisch, sociaal en financieel terrein te beschouwen.

Gelukkige nota! Het schijnt, dat deze dus niet het lot van de talloze voorgangsters zal delen en als een gewichtige cijferparade in de bureaulade van enige al of niet deskundige ambtenaren zal verdwijnen.

Wij geloven er echter niet in! Wij zien dit plan 1947 evenmin de eer te beurt vallen om als plan te worden uitgevoerd. Wij klampen ons niet vast aan de zonnige voorspellingen betreffende in de komende jaren te bereiken arbeidsproductiviteit, nationaal product,

Nieuwe Afdelingen

Sinds de vorige opgave zijn opgericht de nieuwe afdelingen

DELFT EN NOORDWIJK

De adressen van de plaatselijke correspondenten zijn:

H. de Kok, Zuiderstraat 182, Delft
H. v. Putten, E. de Grootstr. 34,
Noordwijk aan Zee

consumptie minima of omvang buitenlandse credieten en exportprestaties.

Dat hard werken en zuinig leven middelen zijn om vooruit te komen, is toch helemaal geen nieuwtje. Dat weet zo langzamerhand elk kind wel. Deze wijsheid behoeven wij van de plan-professoren heus niet te leren! Dit liedje is ons door de bezuinigers van vroegere jaren van misère, door de ministeries Colijn c.s., tot vervelens toe voorgezongen. Maar uit de misère heeft het ons toen niet weggehaald en hieraan geloven wij nu al evenmin.

Wij verwachten van een goed plan, dat het precies aangeeft hoe de arbeidsproductiviteit kan worden opgevoerd, en hoe — zonder veel ongelukken te maken — consumptiekosten zo laag mogelijk gehouden kunnen worden; en hoe wij het nationale product zo groot mogelijk kunnen maken.

Verder dient aangegeven, welke organen hiervoor gebruikt kunnen worden, welke nieuwe moeten worden opgericht en welke overbodige kunnen verdwijnen en welke instructies aan de betreffende ambtenaren verstrekt dienen te worden opdat alles goed kan functioneren. Kortom, heel nauwkeurig dient te worden aangegeven, wat er precies en hoe het moet gebeuren.

In plaats van de volle nadruk te laten vallen op het geven van positieve richtlijnen, ontbreekt, wat dit allerbelangrijkste betreft, in de nota nagenoeg alles.

Het is nog altijd het kapitalistische stelsel, waaronder wij leven en waarbinnen de Plan-professoren de nieuwe zegeningen verwachten. Na de vorige oorlog werd op precies dezelfde wijze „de redding” gepredikt en toch heeft geen enkel plan kunnen verhinderen, dat binnen korte tijd een nieuwe, nog gruwelijker catastrofe over de mensheid kwam. Toen zowel als nu was het een altijd groter en drukkender wordende schuldenlast, die groeide tot een fantastisch schrikbeeld van de langzame verstikkingsdood van alle leven in de greep van het geld.

O neen, wij geloven niet meer aan zegeningen voor de mensheid binnen het kapitalistisch systeem! Wij blijven onze banvloeken richten tegen het stelsel, dat de mens vertrappt en het geld maakt tot de maatstaf van alle dingen!

SCHOENEN

In „De Groene” van de vorige week vonden we een berichtje over schoenenperikelen. Er werd ons daarin verteld, dat de productie aan schoenen van een gehele maand op de fabrieken is blijven liggen... omdat de bonnen niet bij de fabrikanten worden ingeleverd.

„De Groene” geeft als oorzaak van dit verschijnsel op, dat het publiek op het ogenblik niet zo dringend meer om schoenen verlegen zit, dat men weer keuze wil maken en dat men de bonnen bewaart indien de schoenen naar keuze niet aanwezig zijn.

Nu lezen we „De Groene” te vaak en te goed, om maar een moment te veronderstellen, dat dit blad ons hier met opzet een verkeerde voorstelling van zaken zou willen geven — hetgeen echter niet wegneemt, dat die voorstelling van zaken in dit geval geheel verkeerd is. Zeker, er zijn gezinnen, waarin de schoenen nood nu tot het verleden behoort, waarin ieder gezinlid nu — doch buiten de normale distributie om! — enige paren schoenen heeft bemachtigd en waar men dus een bonk kan bewaren tot er een paar naar keuze in de winkels verschijnt. Doch dit betreft alleen die gezinnen, waar men naast de normale inkomsten uit arbeid en distributie over nog andere bronnen beschikt. In de gezinnen van de doodgewone werkers staat het er geheel anders op. En veruit het grootste deel van de Nederlandse bevolking bestaat uit doodgewone werkers. En hoe het er daar op staat, daarvan kan „De Groene” zich dagelijks overtuigen, wanneer zij niet enkel die werkers een goed hart blijft toedragen en hun levenspositie afleest naar de gegevens en statistieken, die haar hieromtrent van bovenaf worden verstrekt, doch wanneer zij daadwerkelijk kennis gaat nemen van wat er in die gezinnen... aan armoede wordt geleden. Dan zal ze, evenals wij, de ervaring opdoen, dat de oorzaak van de schoenenmisère in nagenoeg niets anders is te zoeken dan in die armoede. Dan zal ze evenals wij de volgende antwoorden vernemen:

„Och, mijnheer, we hebben hier drie bonnen liggen, al meer dan een maand. Doch drie paar schoenen kosten minstens 45 gulden. Waar moet ik dat geld vandaan halen? Weet u, wat we nu iedere week al te kort komen?”....

„Ja, ik beloof u, ik zal Beppie dadelijk naar school sturen, zodra ik een paar schoenen voor haar heb. Maar de oude zijn finaal op, kijkt u maar. En ik heb wel een bonk, maar hoe kom ik aan het geld? Mijn man verdient maar... En weet u wel, wat alles tegenwoordig kost?”

Nadat we tal van dergelijke verhalen hadden moeten aanhoren, belandden we met de fiets in de stalling. Daar vernamen we ook nog iets anders dan over schoenen:

„Er hangen hier bij mij in de kelder nu al meer dan een maand twaalf paar banden. De mensen komen ze niet halen, omdat ze die elf gulden voor een stel niet kunnen missen. Eén paar hangt er zelfs al 4½ maand.”

In na-oorlogs Nederland, waar ieder zit te springen op een stel banden, blijven die banden in de kelder van de stalling hangen... omdat men niet over voldoende inkomsten beschikt. En in ditzelfde Nederland blijft de fabrikant met de schoenen zitten omdat de werker die schoenen niet kan betalen.

Werkers van Nederland — beseft, dat dit één der uitvloeisels is van het huidige economische stelsel, waarbij men wel uw werk nodig heeft voor opvoering der productie, doch waar u het hoog nodige van die productie niet ten deel mag vallen. Van bovenaf geleide economie verandert hieraan niets — ge ziet het!

Daarin komt slechts verandering, als de productie en de verdeling hiervan worden geleid door en voor de werkers zelve!

Slechts een organisatie met deze doelstelling voor ogen heeft voor u nog enige waarde. De Nederlandse Organisatie van Werkers heeft deze doelstelling voor ogen!

Een extra rokertje!

voor de mijnwerkers

Bij de laatste elfstedentocht heeft men kunnen beleven, dat de C.C.D. een chocolade-fabrikant verbood om iedereen deelname er reep chocolade uit te reiken. Na ingediend protest kreeg de fabrikant ten antwoord, dat hij niet de vrije beschikking heeft over de chocolade, die behoort tot de

Het aandeel, dat de Nederlandse Organisatie van Werkers kan leveren in de strijd tegen het kapitalistische stelsel, is:

Stimulering van de bedrijfsorganisatie v. onder-op.

Daarom levert zij dit aandeel!

De Bedrijfsorganisatie van onder-op begint bij de zelf-organisatie der werkers in de ondernemingen tot ONDERNEMINGSORGANISATIES.

de J.

distributie-goederen — dat iemand, die zulke distributie-goederen toevallig onder zijn berusting heeft, hiervan niet een deel mag bestemmen voor een doel dat hem sympathiek is.

Er is iets te zeggen voor dit antwoord — hoewel we menen, dat in dit geval de uitzondering de regel wel had mogen bevestigen. Doch accoord; recht is tenslotte recht!

Maar wat dan te zeggen van het volgende? We zitten in de kou — en nu blijkt pas, hoe we om kolen verlegen zitten. De mijnwerkers worden opgewekt om hun productie zo hoog mogelijk op te voeren — ze geven hun vrije Zondag — en de spoorlui laten zich ook al van de beste zijde zien.

Velen in Nederland worden diep geroerd door de gemeenschapszin, die de werkers hier tentoon spreiden. Er wordt een comité opgericht, dat haar bemiddeling verleent om de mijnwerkers hiervoor een extra rokertje te verstrekken.

Tegen dit laatste is niets te zeggen — er zijn wel een miljoen niet-rokers in ons land, die toch over een rokers-kaart beschikken; laat een deel dezer bonnen nu ook eens ten goede komen aan de werkers, die zich voor ons allen extra inspanning getroosten. Doch onder hen, die de mijnwerkers willen gedenken, is ook een sigarenfabriek. Mag deze nu wel een deel van de distributie-goederen, die ze toevallig onder haar berusting heeft voor een haar sympathiek doel bestemmen? Mag de regel nu wel worden overtreden — en is recht nu geen recht?

Nogmaals, we gunnen onze vrienden in de mijnen dat extra'tje van harte en we kunnen tot op zekere hoogte waardering hebben voor hen die de gemeenschapszin van onze vrienden waarderen. Doch er zit toch iets zeer scheef in dit kolengevaal.

Kort geleden nog verklaarde minister Mansholt, dat we een deel van onze kolen bezig waren uit te voeren, omdat die kolen nu de functie moesten vervullen, die vroeger het goud vervulde. Geheel Nederland slikte deze wijze economie — nam genoegen met dat aan de kolen hun nuttige functie in de samenleving werd ontnomen en dat ze door dezen minister werden gedegradeerd tot niet meer dan een ruilmiddel. Nu zitten we door deze wijze economie in de kou. Doch geen woord van protest vernemen we nu zelfs tegen de wijze waarop men hier van boven-af heeft geleid. Vanzelfsprekend ziet men de fout even goed als wij — weet men even goed als wij, dat gebrek aan gemeenschapszin en liefde voor kapitaalgewin oorzaak zijn van onze slechte kolenpositie. En nu moeten de werkers — dezelfde werkers, die altijd de dupe zijn van de huidige economie (ook van de geleide!), hun gemeenschapszin betonen om het gammele zaakje te redden. Worden ze hierin gestimuleerd door een extra rokertje.

Zou het niet het beste zijn, dat ze deze extra rokertjes in het gezicht slingerden van hen, die de oorzaak zijn van de kolenmisère — en van elke misère?

C.B.W.O.T.

Verslag van de Vergadering afd. SITTARD.

In het „Zwarte Paard” vergaderde Zaterdagavond 25 Januari j.l. de afd. Sittard van de C.B.W.O.T. Niettegenstaande het grimme weer was de opkomst zeer bevredigend.

De heer van Uden uit Delft begon met een woord van welkom en gaf daarna een overzicht van de tragische geschiedenis van de „Centrale Bond” gedurende het afgelopen jaar. In de oorlog hebben de Barbaren onze Bond bijgeveegd met de bedoeling onze mooie organisatie te laten verdwijnen en na de bevrijding hebben onze tegenstanders op hun beurt getracht deze misdaad te bestendigen want... de Centrale Bond was een flinke erflater.

In de meeste families ontstaat de ruzie op het moment dat men zich kan verrijken met middelen die niet uit eigen prestaties zijn verworven. Op het moment dat men de erfenis gaat verdelen ontstaan de grootste conflicten. De erfenis van de Centrale Bond is een niet te versmaden kluitje en het is heus niet te riskant om de uitkeringen voor de ouden van dagen op deze basis te wagen, ook al is men geen Centrale Bond. De leden van onze Centrale Bond, indien zij geen ruggegraat tonen om voor hun rechtmatig eigendom te vechten en te strijden en niet zoveel gevoel van saamhorigheid hebben om ook de rechten van onze ouden van dagen te verdedigen, zullen de rechten aan hun zwakke handen zien ontglippen.

De houding van velen in het afgelopen jaar moge dan verontschuldigd worden door de misleiding en de verkeerde voorlichting van de B.W.T.O. er was nu eenmaal een overeenkomst getroffen om onder het motto: „Chacun pour soi” (de werkmeesters-organisaties) weer op te richten en daarna zou er over fusie en eenheid gesproken worden. Dat was puur democratisch en aan deze afspraak had men zich moeten vastklampen.

Spreker gaf een opsomming van de manipulaties die plaats hebben gevonden en die elke Centrale Bond dient te kennen, om zijn houding voor de toekomst te bepalen. Wij kunnen onze handen niet langer in on-

schuld blijven wassen, thans verwachten wij ruggegraat van allen die de Centrale Bond hun hart en vertrouwen eenmaal hebben geschonken. In 1947 wacht ons de strijd voor de volledige wederopbouw en zullen wij met ware strijd lust tonen dat onze rechten ons heilig zijn en door geen enkele democraat met voeten getreden mogen worden.

Laat iedereen zijn taak begrijpen en gezamenlijk zullen wij opbouwen wat de Barbaren hebben vernietigd.

Hierna kreeg collega Veerman het woord, die zich in zijn uiteenzetting bijzonder toelagde op de vakbeweging van de toekomst, haar nieuwe gedaante en taak.

De Centrale Bond is een vooroorlogse organisatie en als we die oude Bond terug wensen, is het niet met de bedoeling om oude stokpaardjes te berijden. Wij wensen ons ook in te zetten voor de maatschappelijke vraagstukken, de wederopbouw en de vernieuwing. Na zijn uitvoerige bespreking over de sociale wetgeving en de totstandkoming van die verbetering gaf spreker een overzicht van de ontwikkeling der vakbeweging. Deze zal nooit het product kunnen zijn van enige politieke partij die zich eigendomsrechten over de vakbeweging aanmatigt. Onze oude vorm (en daarin waren wij de pioniers) zullen wij onder alle omstandigheden handhaven. Ons neutraal beginsel t.o.v. de politieke partij en de godsdienst heeft ons een reputatie gegeven waardoor wij de nieuwe tijd met het meeste vertrouwen kunnen tegemoet treden. Het is voor ons de garantie dat wij de eenheid kunnen brengen waarmede vandaag iedereen loopt te venten. De nieuwe gedaante, de beroeps- en bedrijfsorganisatie is de weg die voor ons ligt, die zullen wij volgen, maar in vrijheid en ongedwongen. Spreker gaf enige voorbeelden uit de praktijk van de bedrijfsorganisatie.

Na deze uiteenzetting dankte de Districtsvoorzitter van de groep Overheidspersoneel in Waterstaatsdienst de spreker voor zijn leerzaam betoog.

Na enige gedachtenwisseling werd de vergadering door den voorzitter van de afd. Sittard, collega van der Pol, met een woord van dank aan de leden en de sprekers gesloten.

● ● ● Houdt deze 3 punten in 't oog!

1^e. Politieke onafhankelijkheid

2^e. Eenheid van alle werkers

3^e. door Bedrijfsorganisatie
van onder-op

DE WERKER

Redactie-adres:

J. BIJLSMA - R'DAM-Z.
Dordtschelaan 149 a, Tel. 74.768

Mededelingenblad van de Nederlandse Organisatie v. Werkers

Hoofdkantoor: 'S-GRAVENHAGE - FIJNJEKADE 15

Rectificatie

In ons Orgaan: De Werker No. 12 van October 1946 vindt men een verslag van de ledenvergadering van de Haagse afd., waarin o.m. het volgende voorkomt:

De Voorz. wijdde enige woorden aan het Gew. Arbeidsbureau, waar men nu weer, evenals tijdens de oorlog verplicht te werk wordt gesteld. Wel in eigen land, maar toch gedwongen en dan tegen lonen die ten hemel schreien. De Regering belast de Heide-Mij hiermede en schuift dan de schuld op deze Mij. af zoals ze reeds jaren achtereen deed. En waar we de Pers ook opslaan, nergens vinden we hieromtrent artikelen of enig protest.

Geachte lezers er is wel een protest gekomen, n.l. een krachtig en gerechtvaardigd protest, maar dan van officiële zijde tegen deze aantijging.

De heer Steinmetz, waarn. Directeur van het Gew. Arbeidsbureau te Den Haag heeft ons aangaande deze uitlating om opheldering verzocht, althans die gevallen bekend te willen maken, waarin de handelwijze van het Gew. Arbeidsbureau onjuist was. En toen wij een tweetal gevallen ter tafel brachten en deze onderzocht werden, bleek het, dat genoemde werkers niet naar het werkobject in Drente wilden, omdat ze met de handel meer konden verdienen.

We geven direct toe, dat niet iedere werker in de gelegenheid is en niet over de moraal beschikt om, hetzij met straat- of zwarte handel zijn kostje te willen verdienen. Maar ons werden ook gevallen betoond, n.l. van een vijftal vissers uit Scheveningen, die in een werkobject in Drente waren geplaatst, en waarvoor werk was gevonden bij de visserij in IJmuiden, het werkobject verkozen, boven de visserij, omdat.... ze daar meer verdienden.

Al deze gevallen, we geven het direct toe, het éne ligt anders dan het andere en met generaliseren komt men er niet. Want als men gaat generaliseren en daarbij een oordeel uitspreekt, gebruikt men meestal het

ZEER BELANGRIJK BERICHT

Bij Koninklijk Besluit van 20 Januari 1947, No. 59, is goedgekeuring verleend op de statuten van en dientengevolge rechtserkenning verleend aan de

Nederlandse Organisatie van Werkers
Gevestigd te 's-Gravenhage.

Namens het H.B.,

A. J. VEERMAN, Secr.

vooordeel en er is de laatste jaren wel wat veranderd, ook bij het Gew. Arbeidsbureau in Den Haag. Uit de tijd van het illegale werk en bij ons pogen om arbeiders uit Duitsland te houden, hebben wij met genoemden Directeur, die destijds nog geen Directeur was, maar wel de bezielende figuur om dit werk te steunen, in samenwerking met de bekende figuur, den heer Jos, prettig samengewerkt. Reeds in die dagen hebben wij kennis gemaakt met het streven van den heer S., om na de oorlog de zaken anders aan te pakken, deze dienst te maken tot een werkelijk sociale dienst en de mensen voor zover het in het vermogen ligt van een ambtelijke instelling, te helpen en te dienen bij hun streven om werk te vinden. Men zal het mij moeten toegeven dat het bureaucratische systeem van de zaken achter de loketjes afdoen bij het Gew. Arbeidsbureau in den Haag althans verdwenen is. De Werkers die in een onvrijwillige positie van lediggang geraakt zijn, worden behoorlijk behandeld bij den ambtenaar aan de tafel en op een zeer rustige wijze worden de zaken afgedaan.

De kwestie dat de mensen tegen ten hemel schreiende lonen te werk worden gesteld, moet men niet verwijten aan het Gew. Arbeidsbureau, maar daarvoor moet men den Rijksbemiddelaar aanspreken of anders de Stichting van de Arbeid, die in samenwerking met de oude vakorganisatie's het loon voor de Werkers vaststellen. Het Gew. Ar-

beids-bureau zowel als de patroons hebben in deze materie slechts de aanwijzingen hogerhand te volgen.

Het is ons volkomen duidelijk, dat iemand, die met de middelen welke binnen het bereik van een enkel individu liggen, tracht het geheel te doen beantwoorden aan de eisen die gesteld kunnen worden, slechts kan roeien met de riemen die hij heeft, m.a.w. er van tracht te maken wat onder de gegeven maatschappelijke omstandigheden is, ook die erkenning deelachtig moet worden. Onze ervaring met soortgelijke instellingen elders in het land is soms wel wat minder gunstig, maar terecht maakt Den Haag een gunstige uitzondering en kunnen wij niet achterwege laten deze rectificatie in ons blad op te nemen.

Wie gewend is recht in zijn schoenen te lopen, heeft een afkeer van scheve hakken.

V.

Nieuwe Afdelingen

Sinds de vorige opgave zijn opgericht de nieuwe afdelingen

DELFT EN NOORDWIJK

De adressen van de plaatselijke correspondenten zijn:

H. de Kok, Zuiderstraat 182, Delft

H. v. Putten, E. de Grootstr. 34,

Noordwijk aan Zee

De E.V.C. en WIJ

TWEE BRIEVEN

De Werker No. 16, welke aanving met het artikel „De E.V.C. en Wij”, hebben we toegezonden aan verschillende personen, waarvan we verwachtten, dat ze hierin belang zouden stellen, o.a. aan afdelingsfunctionarissen der E.V.C., waarvan ons het adres toevallig bekend was. Naar aanleiding hiervan hebben we brieven ontvangen, brieven, waarin geheel verschillend op ons artikel werd gereageerd — hetgeen wel duidelijk aantoonde welk een knauw de eenheidsgedachte daar is toegebracht.

Laten we — om ook onze leden een beeld te geven van wat er alzo in de E.V.C. leeft — hieronder een tweetal brieven afdrucken, die we toevallig met dezelfde post ontvingen. Beide brieven kwamen uit, wat men in de grote steden gewoon is te noemen: „de provincie”. Daar beide brieven ons hiervoor niet nadrukkelijk toestemming gaven, zullen we hun namen en adressen niet vermelden.

Brief No. 1:

Onderwerp: Eenheid!

M. H.

Heden Uw blaadje „De Werker” in mijn bezit gekomen. Ik heb meer van dergelijke geschriften ontvangen en met minachting terzijde geschoven. Ik wil U bij deze gelegenheid schrijven en wel: bespaar vooral de moeite en kosten uwerzijds. Het heeft to taal geen zin en is geheel nutteloos. Ik kan het voor ons verheugend feit mededelen, dat wij gisteravond in vergadering bijeen, met op 2 na algemene stemmen hebben besloten het fusie-rapport te aanvaarden. Eensgezind gaan wij de Eenheid met opgeheven hoofd tegemoet, waar tegen al uw geschrift niets, maar ook totaal niets aan kan veranderen. Wij allen zijn ons er te goed van bewust uit welke hoek de wind waait. U denkt misschien op het platteland enige invloed te krijgen, doch spaar u de moeite, wij zullen er voor zorg dragen de achtergrond uwer bedoelingen overal waar mogelijk te ontmaskeren en zo lang alles doen om de Eenheid van alle arbeiders tot stand te brengen. Leve de E.V.C. en B. Blokzijl en allen die denken zoals hij!

Brief No. 2:

Geachte Redactie,

Heden ontving ik het blad De Werker, mededelingenblad van de Ned. Org. van Werkers, waarin als hoofdart. voorkwam „De

E.V.C. en Wij.” Jammer voor mij, dat ik No. 16 als eerste No. ontving en mij dus het ontstaan en bestaan van bedoelde Org. zo goed als onbekend is. Hoewel ik lid der C.P.N. was, dan toch kan ik volkomen de inhoud van bedoeld artikel onderschrijven en val ik geheel samen met het gedeelte van het artikel als volgt.

Tenzij er echter een wonder zou gebeuren, zal het hun niet meer gelukken om het gevaar te keren. Gesteund door hun politieke partij, die de cellenbouw steeds als voornaamste strijdwapen heeft gehanteerd, hebben Blokzijl c.s. hun netten zodanig gespannen, dat zij het apparaat voor het grootste deel in handen hebben. Zij treden op als georganiseerde eenheid. Daartegenover moet ongeorganiseerde Goede Wil het afleggen; enz.

Vanaf het begin heb ik als werker op het standpunt gestaan en laten uitkomen, dat de Econ. strijd zonder partij-politiek moet worden gestreden — vandaar, dat men voor hen, die partijpolitiek als hoogste graad van ontwikkeling beschouwen, een z.g.n. sta-in-de-weg gaat worden en eerst stiekem en later openlijk omzeild wordt, en z.g.n. staatsgevaarlijk is. Niettemin acht ik mij verplicht meerdere kennis te nemen van de Ned. Org. van Werkers en verzoek ik u derhalve mij daartoe behulpzaam te zijn.

In afwachting, enz.

Nu we beide brieven volledig hebben laten afdrucken, menen wij in onze plicht tekort te schieten, indien we ze niet voor zien van een klein onderschriftje. Want we vermoeden, dat de schrijvers hiervan — en misschien meerderen — wel nieuwsgierig zullen zijn, wat wij hierop hebben te antwoorden.

Hier volgen dan ook beide onderschriften.

Bij brief No. 1.

Schrijver hiervan weet, uit welke hoek de wind bij ons waait, zodat we hem dit tenminste niet meer behoeven duidelijk te maken. Wellicht zijn er echter anderen, die het nog niet weten en verlangend zijn dit geheim ook te vernemen. Welnu: hier volgt dan de opzienbarende mededeling — want ieder mag het weten. De Nederlandse Organisatie van Werkers is opgericht en sinds haar oprichting voortgezet door een aantal personen, die niet anders wensen dan een algehele sociaal-economische vernieuwing — omdat ze menen, dat er aan het huidige

bestel zo het een en ander mankeert en dat speciaal de werkers hiervan nog al eens de dupe zijn.

Wil deze sociaal-economische vernieuwing echter werkelijkheid worden, dan zullen we onze hoop niet behoeven te richten op de economische machten, welke die macht aan het huidige bestel ontnemen en dit bestel dus in stand wensen te houden. Ook niet op de politieke partijen, welke in dit bestel naar eenzelfde macht streven. Doch enkel op onszelf, de werkers.

Wij, de werkers, kunnen deze sociaal-economische vernieuwing alleen zelf tot stand brengen. Noorzakelijk hiervoor is echter, dat we tot eenheid komen. Dit hebben ook de duizenden werkers ingezien, die tot de E.V.C. toetraden. Daarom verlieten ze de organisaties, die nooit anders waren dan bijwagens van de een of andere politieke partij — hoewel ook deze organisaties na de oorlog met een recept voor een surrogaat-eenheid uit Londen kwamen.

Zij, die de E.V.C. met enthousiasme hebben opgericht, vergaten er echter voor te zorgen dat de partij-politiek zich ook niet in hun nieuwe organisatie zou nestelen en dat de een of andere partij ook niet zou trachten hiervan een bijwagen te maken van die partij. Laten we gevoegelijk aannemen, dat de meerderheid dit ter goeder trouw vergat. Doch een minderheid heeft van deze goede trouw handig misbruik gemaakt. Deze minderheid is georganiseerd in de E.V.C. opgetreden en heeft zich zo meester kunnen maken van het apparaat der organisatie — met het gevolg dat zij nu praktisch alles voor het zeggen heeft in de E.V.C. Het gevolg hiervan is, dat de fusie met het N.V.V., dat eerst door de meesten der E.V.C.'ers is verlaten, thans een voldongen feit is (voor zover het de E.V.C. betreft). De opzet der C.P.N. is dus volkomen geslaagd!

Onze eerste brieven schrijver gaat er prat op, dat hij — als voorzitter van zijn afdeling — hieraan heeft meegewerkt. Hij heeft zijn mannetjes zodanig bewerkt, dat ze met op 2 na algemene stemmen voor de fusie hebben gestemd. En nu wil hij ons ontmaskeren — niet zichzelf.

Dit laatste behoeft trouwens ook niet meer na het schrijven van zo'n brief. Dan is men ontmaskerd. Want we durven wedden, dat al onze leden dadelijk hebben begrepen, uit welke hoek de wind bij hem waait. Het lijkt ons dezelfde wind, die ons op het moment blauwe vingers bezorgt.

Wat ons genoeg doet, is, dat er tenminste nog 2 leden in zijn afdeling tegen de fusie hebben gestemd. Die lopen dus tenminste niet met een bord voor hun hoofd. Die begrijpen dat bedoelde fusie de eenheid juist in de weg staat.

Dat onze brieven schrijver nog niet zover is gekomen, nemen we hem niet in het minst kwalijk — er zijn nog duizenden die met een bord voor hun hoofd lopen. De een gebogen over zijn armoedige bestaantje, de ander met opgeheven hoofd, gelijk onze brieven schrijver, uitroepende: „Leve onze nieuwe verlosser!” Doch wanneer deze hem binnen de poorten van het N.V.V. heeft teruggevoerd

— zal men hem daar ook wel leren zijn hoofd te buigen. En anders gaat hij er weer uit!

Bij brief No. 2.

We behoeven hier eigenlijk weinig meer aan toe te voegen. Deze brief bevestigt geheel wat we hierboven en reeds eerder schreven. Het betreft hier iemand, die er en een politiek ideaal op na hield en daarnaast de eenheid nastreefde op de enige manier waarop die eenheid ooit is te bereiken. Hij wilde dus met zijn politiek ideaal die eenheid niet in de weg staan — en handelde hiernaar. Met het gevolg, zoals hij ons zelf duidelijk uiteen heeft gezet en zoals was te verwachten. Want zoals hij er over denkt, denkt geen enkel partij-apparaat er over.

Het ARBEIDS-CONTRACT

Alweer het arbeidscontract dat onze aandacht vraagt. Ja... dat zal nog wel enige tijd duren voordat het zover is en wij daar niet meer over behoeven te schrijven en te sputteren. Maar zolang de overheid met deze maatregel zit te tobben en te stumperen, zolang zullen wij ons verplicht gevoelen tegen te ageren. Het arbeidscontract wordt verleend overeenkomstig het arbeidsovereenkomstenbesluit, hetwelk op zijn beurt weer zijn oorsprong vindt in art. 1 van de Ambtenarenwet van 1929.

Voor bepaalde instellingen zoals crisisdiensten kan het systeem nut hebben, maar voor de departementen waar de werkzaamheden van duurzame aard zijn, is het systeem de overheid tot last en geeft het allerlei moeilijkheden. Voor Defensie, Economische Zaken en Waterstaat enz. is het systeem zeer aanvechtbaar en men is zich dat daar tenvolle bewust. Maar wat nu... men zit er eenmaal mee en weet thans geen behoorlijke oplossing te vinden om er op een redelijke manier van af te komen. Als men de sociale positie van de Arbeidscontractanten gaat verbeteren, d.w.z. als men voor die categorie een pensioenregeling gaat ontwerpen, want collega's daar zit de lastige knoop, dan komt men tot een zeer vreemde verhouding tussen arbeidscontractanten en ambtenaren in vaste dienst. Allereerst wordt het verschil in materiële bevoorrechtiging te klein, waardoor de glans van de vaste aanstelling gaat vervagen. Maar bovendien kweekt men twee groepen van ambtenaren. Trouwens dat heeft men toch al gedaan, wij kunnen gefrust spreken van kinderen en stiefkinderen bij Vadertje Staat. Het enige verschil tussen beide groepen is dit, dat men de arbeidscontractanten op een zeer makkelijke manier kan lozen, terwijl toch enigszins het voordeel van de Staat gehandhaafd blijft. De figuur ligt evenwel zo vreemd en onrede-

Daar streeft men naar machtsposities en wil de vakbeweging aan dit streven dienstbaar maken. Men wenst daar een eenheid — die dienstbaar kan worden gemaakt aan hun partij-bedoelingen. Wij — en onze tweede brieven schrijver — wensen een eenheid die dienstbaar wordt gemaakt aan de belangen van de werkers zelve.

Er is nog een verschil: zij wensen hun eenheid van boven-af te decreteren. Wij wensen de onze van onder-op op te bouwen.

Er is zelfs nog een derde verschil: hun eenheid is bij voorbaat tot mislukking gedoemd. De onze zal in de toekomst groeien. Want trots alle tegenstand, die van de diverse machtsgroeperingen wordt ondervonden, leeft deze nieuwe eenheidsgedachte!

Red

lijkt dat men hier niet aan kan beginnen. En terecht mag men zeggen dat dit de oplossing niet is. Is er eigenlijk wel een oplossing, die zodanig is dat men tegemoet komt aan de verwachting die elk employé stelt, die zich in de Rijksdienst begeeft? Wat is die verwachting?

De Rijksdienst is voor velen aantrekkelijk omdat... ja omdat de bestaansveiligheid aanwezig is en men op zijn oude dag verzekerd is van een redelijk bestaan. Dat is de grootste attractie voor iedereen die in Rijksdienst gaat werken, omdat de maatschappij deze sociale verzekering nog niet kent. Zou dat wel zo zijn, ja... dan vervalt vanzelfsprekend de aantrekkelijkheid om in Overheidsdienst te werken, — en dan — ja dan zou ook het verschil tussen arbeidscontractant en vaste ambtenaar volkomen vervagen. Indien de overheid dan toch met 'n arbeidsreserve wil blijven werken en niet geneigd is om vaste betrekkingen uit te delen, dan

ligt de oplossing in het veilige bestaan in het vrije bedrijf.

Tot zolang zal de strijd om de vaste aanstelling blijven bestaan. En t.o.v. deze moelijkheid zijn er tekenen die wijzen op een verbetering voor enkelen. Men is vandaag royaler met het verlenen van vaste aanstellingen, ook al uit noodzaak om enkele energieke figuren in de ambtenarenwereld te binden. En men voelt tengevolge van de druk die er van de zijde van de actieve elementen wordt uitgeoefend nu langzamerhand wel, dat er met de instelling van dit beginsel een fout is begaan.

Bovendien is er nog iets. Op het arbeidscontract, dat simpele vodje, dat we tijdens de oorlog in ons handen gedrukt kregen, staat vermeld art. 5: „De Arbeider kan uit hoofde van deze overeenkomst geen aanspraak maken op aanstelling in vasten of tijdelijken dienst”. Waarom niet?

We hebben ons ter bevoegder plaatse georiënteerd wat dit art. eigenlijk voor zin heeft? Vele collega's wilden met een dergelijke aanwijzing geen genoegen nemen. Ter bevoegder plaatse beweerde men: „Och, het heeft niets te betekenen of het er al dan niet op staat.” Ik heb verzocht om het er dan maar niet op te zetten, want als het toch om zin heeft, maakt men de mensen node-loos argwanend. Dat neemt echter niet weg, dat we er toch wel wat achter zoeken, want men zet wel eens een bordje op de deur: NIET THUIS, als men wel thuis is, maar dan doet men het met de bedoeling om misschien bepaalde visities te misleiden.

Wij kunnen niet direct de bedoeling van de plaatsing van dit art. vermoeden, maar dat het misleidend is, steken we niet onder stoelen of banken. Wat geen zin en betekenis heeft kan gevoegelijk geschrapt worden.

En onze Overheid behoeft zich althans zeker niet van deze misleidende suggesties te bedienen. Haar staan wel andere argumenten ten dienste om haar zin door te zetten.

A. V.

Aan onze leden en in het bijzonder aan onze

Propagandisten en Afdelingsbestuurders.

Zoals uit het bericht op de voorpagina blijkt, is de Koninklijke goedkeuring op de statuten van onze organisatie verleend en is deze hiermee als rechtspersoon bij de wet erkend.

Deze rechtserkenning houdt in, dat onze organisatie vanaf heden kan optreden als een zelfstandig rechtspersoon en dat zij in alle aangelegenheden mag optreden voor en namens de bij haar aangesloten leden.

Daar het talloze malen is voorgekomen, dat door derden werd gevraagd naar de rechtserkenning van onze organisatie en hun houding naar deze al of niet erkenning werd bepaald, is het van belang, dat U dus in het vervolg in dergelijke gevallen kunt uitdragen, dat de Nederlandse Organisatie van Werkers een bij de Wet erkende organisatie is.

VACANTIEBONNEN EN LOONBELASTING

In een artikel in „De Waarheid” van 6 Jan. j.l. wordt de aandacht gevestigd op het feit, dat de Zaanse arbeiders in de houtindustrie gedupeerd worden bij het inhouden van hun loonbelasting over het loon, waar de vacatie-bon bij is inbegrepen.

Dit is echter niet alleen het geval voor deze arbeiders, doch voor allen die bij hun loon ook een waarde-bon ontvangen bedoeld als vergoeding voor arbeidsverlet gedurende erkende feestdagen, alsmede de vacantie.

Laten we bijv. nemen een schilder, die het loon verdient van f 0,90 per uur, d.i. f 43,20 per week.

Zijn vacatiebon bedraagt f 2,65. Met deze bon wordt zijn loon dus f 45,85.

Nu geeft de tabel voor de loonbelasting aan:

Bij een loon van f 43,20 en 1 kind f 5,18, 2 k. f 3,46, 3 k. f 2,83.

Bij een loon van f 45,85 en 1 kind f 6,03, 2 k. f 4,02, 3 k. f 3,16.

Het verschil is dus bij 1 kind f 0,85, bij 2 k. f 0,56, en bij 3 k. f 0,33.

Indien er nu 50 weken per jaar wordt gewerkt, ontvangt men aan vacatiebonnen 50 x f 2,65 ofwel f 132,50 en betaalt hi voor resp. aan belasting f 42,50 bij 1 kind, f 28,— bij 2 kinderen en f 16,50 bij 3 k.

De werkelijkheid is echter zo, dat men niet f 45,85 per week verdient, doch slechts f 43,20 en dat men gedurende de feest- en vacatieweken per week hoogstens 22 k. n. kan verzilveren van f 2,65 = f 58,30.

De loonbelasting hiervoor is volgens tabel resp. f 10,59, f 7,06 en f 5,61. Doch volgens bovenstaande methode betaalt men resp. 22 x f 0,85 = f 18,70, of 22 x f 0,56 = f 12,32 of 22 x f 0,33 = f 7,26.

Overduidelijk blijkt hier dus uit, hoe hiermede aan de arbeiders onrecht wordt gedaan. De fiscus weet, waar ze het vandaan moet halen. Zij spaart de hogere inkomens, doch grijpt de lagere. Het is oorspronkelijk niet zo in het oog lopend, doch men dient de tarieven te raadplegen om een overzicht te hebben. Laat ons door gezamenlijke actie het zover brengen, dat daar verbetering in komt en bij den Minister van Financiën stappen ondernemen, dat aan dit euvel een einde komt.

Wij zullen voortgaan met alle misstanden proberen op te ruimen, waarvoor een ieder georganiseerde moet meewerken. Schaart je achter onze organisatie en wekt anderen op om lid te worden van de Nederlandse Org. van Werkers. Ieder lid brengt dit jaar minstens 1 nieuw lid aan, dan groeit de gedachte van verbetering meer en meer.

H. SMIT.

BERICHT

Wegens overvloed van copie konden verschillende artikelen niet worden geplaatst en moesten andere overstaan tot het volgende blad. Redactie

Willem Barentsz.

Werkers — al beseft ge het misschien niet altijd — de blijde gebeurtenissen in Uw leven volgen elkaar ook regelmatig op. Kort geleden nog werden we verblijd met enige flinke loonsverhogingen, waar het College van Rijksbemiddelaars de hand in bleek te hebben gehad — toen kwamen tal van prijsverlagingen, waar het N.V.V. voor heeft gezorgd — en nu zullen we weer worden verrijkt met tal van kaloriën.

Op jacht naar deze kaloriën is „onze” Willem Barentsz.

U weet toch wat „onze” in de tegenwoordige terminologie betekent? Dat betekent steeds, dat de werkers er koud van blijven. Behalve wanneer het gaat om „onze” armoede. Dan zijn het de werkers alleen, die er van in de kou komen.

Doch terzake. De Willem Barentsz vertrok enige tijd geleden naar de Zuidpool om visjes te vangen, die geen visjes zijn, doch die wel een dikke speklaag bezitten. Je kunt die beestjes daar net zo opscheppen als wij hier de goudvissen in een aquarium. Daar ze echter iets groter zijn dan die goudvissen, moet je zorgen wat bergruimte mee te nemen. Dat heeft men met de Willem Barentsz dan ook gedaan. Die is op zich-zelf bergruimte genoeg — en nog meer. Ook nog fabriek, Walvistraanfabriek. En die drijvende walvistraanfabriek doet daar goede zaken. Bijna elke dag maken de kranten hiervan melding — en daar tussendoor bevatten ze dan een advertentie en een aanbeveling voor de nieuwe aandelen, welke de maatschappij die de eigenaar is van „onze” Willem Barentsz, het beleggende deel van ons volk aansmeert.

Vermoedelijk zal deze „smeer” wel de enige zijn, die deze beleggers uit de onderneming ontvangen. De andere smeer is voor ons bestemd — de werkers. Die andere smeer wordt bereid uit de walvistraan — en heet dan margarine.

Straks gaan onze koeien weer meer melk geven. Dit betekent ook meer boter. Doch men zal deze keer niet genoodzaakt zijn deze boter aan ons te verstrekken. Want tegen de

tijd dat die boter er is, hebben we „onze” Willem Barentsz ook weer thuis — met de walvistraan, die men vroeger gebruikte voor zeepbereiding. Nu echter staat de Unilever klaar om de drijvende fabriek van zijn inhoud te ontlasten en er een geschikt boterhamsmeerseltje van te maken — vers gekarnd.

Dan kunnen we god-dank onze boter naar het buitenland zenden — voor de-viezen.

Gifhandel

Het gebeurt niet vaak, dat we mopperen over de wijze waarop we tegenwoordig door onze overheid in alles worden geleid. Daar is trouwens ook niet de minste reden toe. Althans doorgaans niet. Doch nu waren we bijna toch aan het kankeren geslagen.

Eerst ging het best — werd er prompt iedere week een nieuwe plaat tegen de zwarte handel op onze aanplakzuilen geplakt. Later was de minister zelfs zo tegevoetkomend om er in een radio-praatje gifhandel van te maken. Toen was het hier uit te houden — zag je, dat de overheid meeleefde met het geleide volk.

Sinds de verkiezingen echter was het knudde. Geen plaatje en geen praatje meer over die gifhandel. We popelden dan ook. Moesten we dit zo maar nemen?

Gelukkig, net toen we nu toch werkelijk aan het mopperen wilden slaan, bracht onze overheid toch nog uitkomst en deelde ze ons het verheugende feit mede, dat ze de zwarte handel op een specifiek door haar uitgevonden wijze zal gaan bestrijden — n.l. door zelf in de zwarte handel te gaan. Wie van ons gewone geleide stervelingen had ooit op zo'n idee kunnen komen? Onze overheid echter wel. Ze gaat de zwarte pieten gewoonweg beconcurreren en ook sigaretten in het zwart verkopen. De prijzen zijn reeds vastgesteld. De goedkoopste soorten kosten f 4,20 per pakje. Dat is maar ongeveer f 1,50 meer dan de beste soorten in de zwarte handel. Op zo'n manier moet de zwarte handel wel op de fles gaan.

● ● ● Houdt deze 3 punten in 't oog!

- 1^e. Politieke onafhankelijkheid
- 2^e. Eenheid van alle werkers
- 3^e. door Bedrijfsorganisatie van onder-op

BEGINSEL-PROGRAM

1. De oude vakbondsstrijd, waarbij het ging (en nog steeds gaat) om de behartiging van kortzichtige groepsbelangen, heeft afgedaan, daar deze volkomen doelloos is geworden — ook al mocht deze dan nog eens met de meest radicale middelen aan de orde worden gesteld.
2. Voorgaande betekent echter niet, dat de werkers zich gewillig moeten neerleggen bij de wensen en verlangens van de heersende economische machten en dat de bestuurders van hun vak-organisaties zitting moeten nemen in een lichaam, dat door die machten is gesticht om de voor hen zo noodzakelijke arbeidsvrede tegen een zo goedkoop mogelijke prijs te kopen.
3. Er moeten integendeel nieuwe wegen worden gezocht om de levenspositie van alle werkers — en tevens van hen, die niet kunnen, niet mogen of niet (meer) behoeven (te) werken — voor altijd veilig te stellen.
4. Voor dit laatste is o.m. noodzakelijk, dat we krachtig ijveren voor de uitvoering van het „Sociale Plan” van onze organisatie (zie noot).
5. Daarnaast zullen we echter even krachtig moeten ijveren voor de **RECHT-STREEKSE MEDEZEGGENSCHAP** van de werkers in alle aangelegenheden, welke hun sociaal-economische positie betreft.
6. Voor het onder 5. genoemde is nodig, dat de werkers in hun onderneming en bedrijf — in fabriek en werkplaats — buiten alle bestaande vakbondsverdeeldheid om, tot eenheid komen, tot **BE-DRIJFSORGANISATIE VAN ON-DER OP**.
7. Het ligt dus op de weg van onze organisatie om deze bedrijfsorganisatie van onder-op krachtig te propageren en even krachtig stelling te nemen tegen iedere poging om een bedrijfsorganisatie van boven-af in het leven te roepen (bij welke laatste de werkers geen rechtstreekse medezeggenschap in hun onderneming of bedrijf verkrijgen).
8. In verband met het onder 5—7 genoemde zijn wij van oordeel, dat het de toekomstige taak is van de vakbeweging — dus in de eerste plaats van onze organisatie — om t.a.v. de bedrijfsorganisatie op te treden als het propagerende, het raadgevende, het stimulerende, het steunende en het bindende instrument van de werkers.
9. Daarnaast is het gewenst, dat we ook buiten de bedrijfsorganisatie om — in de vakbeweging zelve — tot een zo groot mogelijke eenheid komen, teneinde in de economische strijd der werkers zo sterk mogelijk te staan.
10. Het is dus noodzakelijk, dat alles uit de vak-beweging wordt geweerd wat buiten het terrein ligt van de zuiver economische strijd, dat dus — onder volledige eerbiediging van een ieders persoonlijke overtuiging — vraagstukken, die op het terrein liggen van de partij-politiek of van de confessie, niet aan de orde komen en wat betreft onze organisatie, niet aan de orde zullen komen.
11. Bij dit alles staat voorop, dat onze organisatie niet in het leven is geroepen om meerdere verdeeldheid te brengen in de vakbeweging, doch omdat de bestaande vak-centrales na de oorlog in gebreke zijn gebleven om de hiervoor genoemde doelstellingen na te streven, dat we dus bereid zijn om:

12. a. met elke andere organisatie van werkers samen te werken, waar zulks in het belang kan zijn voor de verwezenlijking van de hiervoor door ons genoemde doelstellingen,
- b. geheel op te gaan in iedere grotere eenheid van werkers, welke ons voldoende waarborgen biedt, dat zij de hiervoor genoemde doelstellingen krachtig zal nastreven.

Noot: Het „SOCIALE PLAN” van onze organisatie houdt in:

het treffen van de nodige sociale voorzieningen voor hen, die niet kunnen, niet mogen of niet (meer) behoeven (te) werken, en wel:

1. een ouderdomspensioen voor alle ouden van dagen van 80 procent van het normaal door hen verdiende loon, voorlopig aanvangende op 60-jarige leeftijd,
2. een uitkering van 100 procent van het normaal verdiende loon bij ziekte,
3. een uitkering van 100 procent van het normaal verdiende loon bij tijdelijke invaliditeit,
4. een uitkering van 80 procent van het normaal verdiende loon bij blijvende invaliditeit,
5. een wachtgeld van 80 procent van het normaal verdiende loon bij onvrijwillige werkloosheid,
6. vrije genees- en heelkundige behandeling voor alle werkers.

De kosten voor het treffen van bovengenoemde sociale voorzieningen zullen het bedrag niet overschrijden, dat nu door alle betrokken partijen (staat, gemeente, werkgevers en werknemers) gezamenlijk wordt bijeengebracht voor het instandhouden van een in ieder opzich onvoldoende verzameling van sociale voorzieningen — mits de werkzaamheden worden gecentraliseerd en dat wordt overgegaan van het thans gebruikelijke „fondsenstelsel” op het **OMSLAGSTELSEL**.